

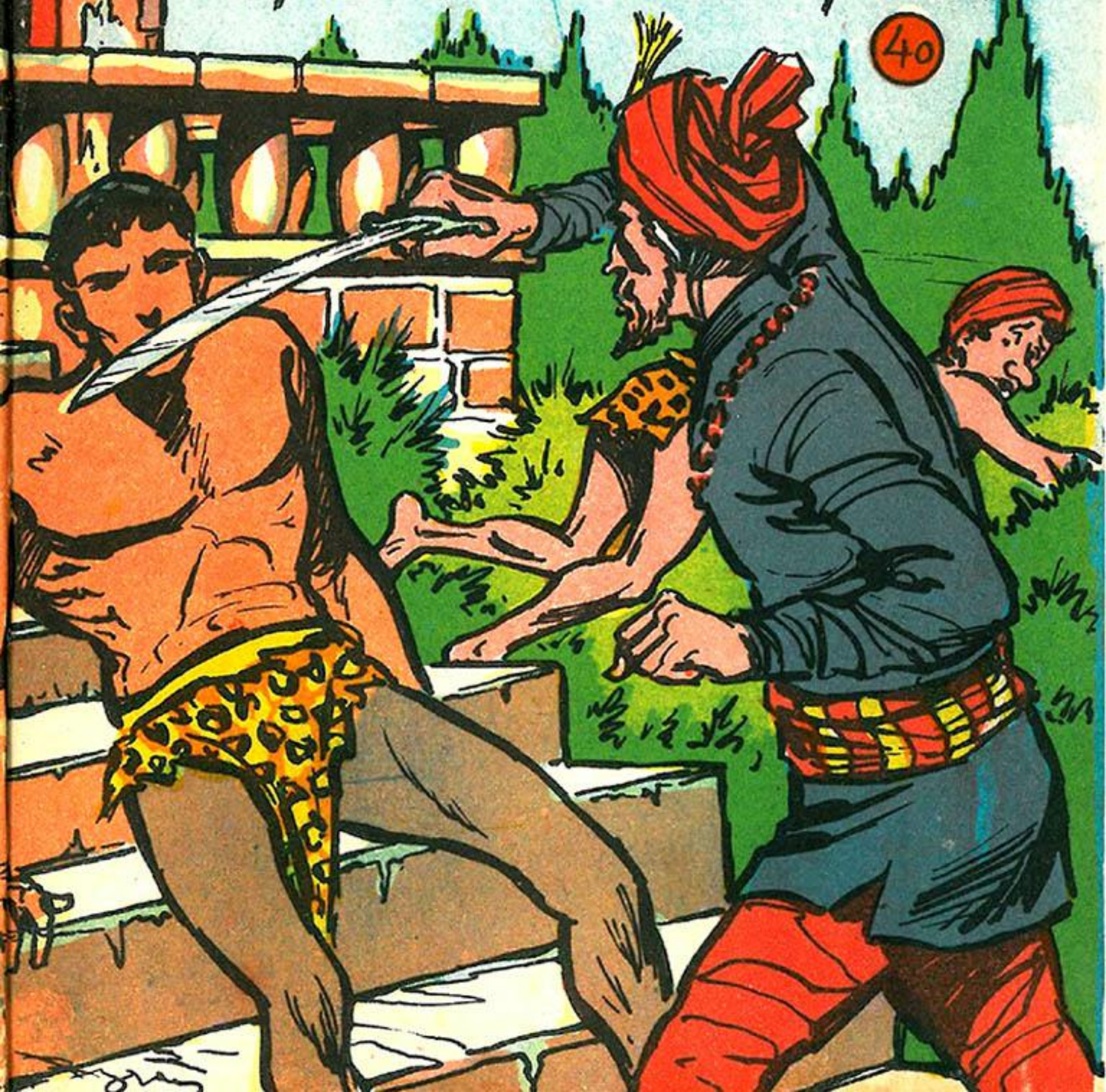
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

40

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

ΕΙΝΑΙ αληθινά παράξενη και καταπληκτική η σκηνή που συμβαίνει έξω από την καλύβα του φακίρη Καζίμ, ανάμεσα στο Παιδί των Λύκων, στον κωμικοτραγικό ιαρόπη Μπουτάτα και σε μια ωραία 'Ινδή. 'Η 'Ινδή, αυτή που έχει στην κατοχή της το κλημένο διαμάντι του Βούδδα, κρατάει στο χέρι της ένα σιδερένιο κουτί.

— Τι έχεις σ' αυτό το κουτί; τη ρωτάει άγρια ο Σάν-

τρο που μόλις αυτή τη στιγμή έχει πεταχτή από την καλύβα όπου μέσα σ' αυτή βρίσκεται έτοιμο θάνατος ο Ταμπάρ, δαγκωμένος από ένα φίδι. Το φίδι αυτό το είχε τοποθετήσει σε μια κρύπτη ή ωραία και επικίνδυνη 'Ινδή και παρέσυρε με πονηρό τρόπο το 'Ελληνόπουλο της ζούγκλας να την ανοίξει για να βρή τάχα εκεί το διαμάντι του Βούδδα (*).

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «Μικρού Ταρζάν», το 39, που έχει τον τίτλο: «Το θέλος του 'Ινδού».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

— Έχω τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα!, τοῦ ἀπαντάει ἡ Ἰνδὴ καὶ ἀνοίγει τὸ κουτὶ μέσα στὸ ὁποῖο φεγγοβολάει ἓνα ὠραῖο καὶ μεγάλιο διαμάντι.

Ὁ Μπουτάτα ἐτοιμάζεται ν' ἀπλώσει τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἀρπάξει τὸ διαμάντι μὰ ἡ αὐστηρὴ καὶ κοφτὴ φωνὴ τοῦ Σάντρο τὸν σταματᾷ.

— Μὴ, Μπουτάτα!, τὸν διατάζει. Μὴν ἀπλώσης τὸ χέρι σου!

Ὁ ἀράπης ξαφνιάζεται καὶ κυττάζει μὲ ἀπορία τὸν Σάντρο.

— Μπα σὲ καλὸ σου, ἀφέντη!, τοῦ λέει. Ἡ γυναῖκα μᾶς δίνει τὸ διαμάντι καὶ σὺ μοῦ λές νὰ μὴν τὸ πάρω;

— Μὴν τὸν ἀκούς, τοῦ λέει χαμογελῶντας ἡ Ἰνδὴ. Τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα δὲν ζητᾷτε; Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὸ παίρνετε;

— Μὴν τὸ πάρης!, τοῦ φωνάζει ὁ Σάντρο.

— Θὰ τὸ πάρω κι' ἄς μοῦ κοπῇ τὸ χέρι, λέει ὁ Μπουτάτα.

Ὡστόσο, ὅμως, δὲν τολμᾷ νὰ παραικοῦσῃ τὴν προσταγὴ τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων καὶ αὐτὸ τοῦ θγαίνει σὲ καλὸ. Γιατὶ, καθὼς ξανακυττάζει τὸ ἀνοιχτὸ κουτὶ ποὺ κρατᾷ ἡ Ἰνδὴ, βλέπει μέσα σ' αὐτὸ ἄν τι γιὰ τὸ διαμάντι, μερικὰ φίδια ν' ἀναδεύουν!

Ὁ Μπουτάτα κάνει μερικὰ βήματα πίσω τρομαγμένος ἐνῶ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἐπικίνδυνη, Μπουτάτα! Γνωρί

ζει στὴν ἐντέλεια τὴν τέχνη τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ καὶ τοῦ φακίρη καὶ ἦρθε γιὰ νὰ ἀφήσῃ τὰ φίδια ποὺ ἔχει στὸ κουτὶ, μέσα στὴν καλύβα καὶ νὰ βροῦμε ὅλοι μας τραγικὸ θάνατο ἀπὸ τὰ δαγκώματά τους. Κι' ἀτάφερε νὰ σὲ κάνῃ νὰ πιστέψῃς πὼς ἀντὶ γιὰ φίδια εἶχε στὸ κουτὶ τὸ διαμάντι.

— Δηλαδή, θέλεις νὰ πῆς πὼς εἶμαι στραβὸς; λέει ὁ Μπουτάτα ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει τραβήξει τὴ θρυλικὴ καὶ σκουριασμένη κουμπούρα του καὶ ἀπειλεῖ τὴν Ἰνδὴ.

— Στραβὸς δὲν εἶσαι, μὰ ἐκείνη σὲ κάνει νὰ βλέπῃς ὅτι θάλλῃ, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Σάντρο καὶ μὲ ἄριστὸ βῆμα πλησιάζει τὴν ἐπικίνδυνη γυναῖκα.

Ξαφνικά, ἡ ἀτάρραχη Ἰνδὴ μὲ τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο πετάει τὸ σιδερένιο κουτὶ καταπάνω στὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ τὰ φίδια πετάγονται ἔξω.

Ὁ Σάντρο προλαβαίνει νὰ σκύψῃ καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνο, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα πατάει τὴ σκανδιάλῃ καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ πιστολιοῦ του ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἰνδὴ ταξιδεύει πρὸς τὸν οὐρανό.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγχυσι ποὺ δημιουργεῖται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Ἰνδὴ δοκιμάζει νὰ φύγῃ μὰ ὁ Σάντρο, πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ αὐτὴ μαντεύει τὴν πρόθεσί της καὶ μὲ ἓνα σάλτο τὴν προφταίνει καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ξεφύγῃς τώρα πιά!, τῆς λέει.

‘Ο Μπουτάτα, ξαφνικά, βάζει τις φωνές.

— Φυλάξου, αφέντη, από το φίδι!

‘Ο Σάντρο κυττάζει ολόγυρά του μὰ δὲν βλέπει τίποτε.

— Είναι μπροστά σου, ξαναλέει ὁ ἀράπη.

‘Ο Σάντρο ὅμως δὲν βλέπει τίποτε μὰ οὔτε καὶ ἀνησυχεῖ. Ξέρει πὼς ἡ παράξενη αὐτὴ γυναικὶς ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ βλέπουν πράγματα ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχουν. ‘Ο Σάντρο, ὅμως, ποὺ ἔχει ἀτσάλινο χαιρακτῆρα δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς ταχυδακτυλουργικὲς τῆς ἱκανότητες. Εἶναι βέβαιος πὼς τὸ φίδι ποὺ βλέπει ὁ Μπουτάτα δὲν ὑπάρχει. Είναι μονάχα γέννημα τῆς φαντασίας του.

— Μὴ φοβάσαι, Μπουτάτα τοῦ λέει.

Μὰ ὁ Μπουτάτα δὲν κάθεται νὰ τὸν ἀκούσῃ. Βλέπει ἀπειρα φίδια νὰ σέρνονται στὴ γῆ καὶ νὰ προχωροῦν καταπάνω του καὶ τρέχει ἀμέσως νὰ κρυφτῇ στὴν καλύβα τοῦ Καζίμ ὅπου βρίσκεται ἀναίσθητος ἀκόμη ὁ Ταιμπόρ.

* * *

Περνοῦν δυὸ ὧρες, ὅταν κάπνισμα στὴν εἴσοδο τῆς καλύβας, τὴν ἐμφάνισί του ὁ Σάντρο. Μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρίχνει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βλέπει τὸν Ταιμπόρ νὰ κινῆται, νὰ ἀνοίγῃ τὰ μάτια του καὶ ὕστερα νὰ προσπαθῇ ν’ ἀνασηκωθῇ.

‘Ο Σάντρο σκύβει ἀπὸ πλάι τοῦ συγκινημένου:

— Ταιμπόρ, τοῦ λέει, μὴ φοβάσαι, τώρα πιά δὲν κινδυνεύεις. Ἦσουν δυὸ ὧρες ἀναίσθητος μὰ τὸ φάρμακο ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ Καζίμ σ’ ἔκανε καλά.

‘Ο Μπουτάτα δὲν βρίσκει λόγια νὰ περιγράψῃ τὴ χαρά του βλέποντας τὸν Ταιμπόρ νὰ σήκώνεται καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀγκυλιάζει τὸ φασκίον καὶ ὕστερα τὸν σηκώνει ψηλά.

— Νὰ μοῦ ζήσης χίλια χρόνια, αφέντη γέρο, τοῦ λέει.

‘Ο Ταιμπόρ, ἀφοῦ συνέρχεται τελείως, λέει γεμάτος ἀνησυχία στὸν Σάντρο.

— Πρέπει νὰ φύγουμε καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη τῆς μυστηριώδους Ἰνδῆς ποὺ μᾶς ἔστησε τὴν παγίδα.

‘Ο Σάντρο χαμογελάει αἰνιγματικά.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν βροῦμε, τοῦ λέει. Ἦρθε νὰ μᾶς βρῇ μόνη της.

Καὶ διηγεῖται στὸν Ταιμπόρ τὴ σκηνὴ ποὺ περιγράψαμε στὴν ἀρχή.

— Ὑστερα τὶ ἔγινε; ρωτᾷ εἰ ἀνυπόμονα ὁ Ταιμπόρ.

— Τὴν ἀνάγκασα νὰ μοῦ πῇ ποῦ ἔχει κρυμμένο τὸ διαμάντι καὶ μεὶ ὠδήγησε μέσα στὴ ζούγκλα ὅπου στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου τὸ εἶχε κρυμμένο, συνεχίζει τὴ διήγησί του ὁ Σάντρο. Μοῦ τὸ ἔδωσε καί...

— Σοῦ τὸ ἔδωσε, ἀλήθεια; ρωτᾷ ὁ Ταιμπόρ.

— Ναὶ τὴν ὠδήγησα δεμένη ὡς ἐκεῖ καὶ τὴν ἀπείλησα προηγουμένως πὼς δὲν θὰ

μου ἔδινε τὸ διαμάντι θὰ τὴν ἔδιναι στὸ Μπουτάτα νὰ τὴν ἔτρωγε!

— Μπα σὲ καλὸ σου, διαμαρτύρεται ὁ Μπουτάτα ποὺ ἀκούει τὴ συζήτησι, εἶσαι πολὺ μεγάλος ψεύτης, ἀφέντη Σάντρο.

— Τὸ διαμάντι τὸ ἔχεις ἐπάνω σου; τὸν ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ.

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Σάντρο. Πήγα στὸ ναὸ τοῦ Βούδδα κι' ἔβαλα τὸ διαμάντι σπῆ θέσι του, στὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βούδδα. Ὅσο γιὰ τὴν ωραία Ἰνδῆ, δυστυχῶς δὲν ζῇ.

— Γιατί; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Ταμπόρ. Μήπως τὴ σκότωσες;

— Ὁχι, δὲν τὴν σκότωσα ἐγώ. Τὴν κατασπάραξε μιὰ τίγρη ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ. Ἡ πονηρὴ γυναῖκα μὲ ἀκολούθησε

Ὁ Ταμπόρ συνέχεται καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνασηκωθῇ

Ἡ ὀμορφὴ Ἰνδῆ δίνει τὸ διαμάντι στὸν Σάντρο.

κρυφὰ γιὰ νὰ πάρῃ πάλι τὸ διαμάντι ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα, μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ Θεὸς τὴν ἐκδικήθηκε. Καθὼς περίμενε νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ ναὸ, κρυμμένη πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, δὲν πῆρε εἶδησι μιὰ τίγρη ποὺ πλησίαζε καί...

— Καὶ ἡ τίγρη τὴν ἔφαγε πρὶν προλάβω νὰ τὴν φάω ἐγώ!, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ Μπουτάτα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΑΣΤΡΑΠΕΣ διασχίζουν τὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ καὶ προμηνύεται καταιγίδα. Ὁ Τίπο - Τίπο, ὁ κωμικὸς καὶ φοβητσίάρης Ἰνδός, προσπαθεῖ νὰ βουλώσῃ τ' αὐτιά του γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τίς βροντὲς, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα μὲ τὸ Μπαγιόκο καὶ τὸ Βάβα

συζητῶνε περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων. Ἡ Ζολὰν κοιμᾶται καὶ ὁ Ταιμπόρ μαθαίνει τὸν Σάντρο νὰ γράφῃ Ἑλληνικὰ πάνω σὲ μιὰ μαύρη πέτρα. Ἡ Λεῖλὰ δὲν εἶναι ἀπόψε μαζί τους, ἔχει μείνει στὸ παλάτι της, στὴν Ἀλιμόρα.

Ξαφνικά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς βροντὲς ἀντηχεῖ ἓνα μακρινὸ οὐρλιαχτὸ ποὺ κάνει τὸν Σάντρο νὰ τιναχτῇ καὶ νὰ τεντώσῃ τ' αὐτιά του.

— Εἶναι ὁ ἀδελφός μου ὁ λύκος, λέει στὸν Ταιμπόρ.

— Μωρὲ μπράβο ἀδελφὸ ποὺ διάλεξες!, τοῦ λέει ὁ χαζο-Μπουτάτα.

Ὁ Σάντρο βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύβας ποὺ εἶναι πλεγμένη στὴν κορυφὴ ἑνὸς δέντρου, ἀνεβαίνει στὴν σκεπή της καὶ βάζοντας τὰ χέρια γύρω ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀφήμει κι' αὐτὸς μιὰ δυνατὴ συν-

Βάζει τὸ διαμάντι στὸ κεφάλι τοῦ Βούδδα.

Ὁ λύκος εἶναι ἑτοιμὸς νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Ἰνδοῦ.

θηματικὴ κραυγὴ.

Σὲ λίγο τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ λύκου ἀκούγεται ξανά.

— Ὁ Κίμο μὲ καλεῖ κοντά του, λέει ὁ Σάντρο στὸν Ταιμπόρ καθὼς μπαίνει στὴν καλύβα. Πρέπει νὰ τὸν συναντήσω.

— Τέτοια ὥρα; τοῦ λέει ὁ Ταιμπόρ. Ἡ καταιγίδα θὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

— Γιὰ νὰ μὲ καλῇ ὁ Κίμο, σημαίνει ὅτι κάποιος σοβαρὸς λόγος ὑπάρχει, τοῦ ἀποκρίνεται τὸ Παιδί τῶν Λύκων.

— Τότε θάρθω καὶ γὼ μαζί σου, τοῦ λέει ὁ Ταιμπόρ.

Σὲ λίγο τὰ δυὸ παιδιὰ γλυτροῦν στὸ χορτόσκοινο καὶ χάνονται μέσα στὴ σκοτεινὴ ζούγκλα ποὺ μόνο οἱ ἀστραπὲς τὴ φωτίζουν ποὺ καὶ ποὺ, ἐνῶ οἱ βροντὲς μοιάζουν σὰν μιὰ ὑπερκόσμια φοβέρα ποὺ

ἐπιχειρεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴ γῆ.

Ὅταν φθάνουν κοντὰ στὸ λύκο, οἱ δυὸ ἥρωες, ὠδηγημένοι ἀπὸ τὰ οὐρλιαχτὰ του, χοντρές σταγόνες βροχῆς τοὺς χτυποῦν τὰ πρόσωπα, ἰδρωμένα καθὼς εἶναι ἀπὸ τὴ δύσκολη πορεία μέσα στὴ νύχτα. Στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς διακρίνουν τὸν ἔξυπνο λύκο, νὰ στέκεται δίπλα ἀπὸ ἕναν Ἰνδὸ, ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ κατὰπάνω του.

Ὁ Σάντρο πλησιάζει κοντὰ τους, χαϊδεύει τὸν Κίμο στὸ κεφάλι καὶ παρατηρῶντας μὲ προσοχὴ τὸν Ἰνδὸ, στὸ φῶς τῆς κινοῦργιας ἀστραπῆς τὸν ρωτᾷ:

— Πῶς βρέθηκες μονάχος σου μέσα στὴ ζούγκλα τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοιον καιρό;

— Γυρίζω δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα, ἀπαντᾷ ὁ ἄγνωστος. Ζητῶ κάποιον νὰ βρῶ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή στάθηκε τυχερὸς καὶ τὸν βρῆκα.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ ζητᾷς νὰ βρῆς; τὸν ρωτᾷ ὁ Σάντρο.

— Εἶναι τὸ Παιδί - τῶν Λύκων, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄγνωστος. Καὶ τὸ Παιδί τῶν Λύκων εἶσαι ἐσύ, ἢ ὁ ἄλλος λευκὸς ποὺ ἦρθατε μαζί.

— Τὸ Παιδί τῶν Λύκων εἶμαι ἐγώ, τοῦ λέει ὁ Σάντρο, καὶ ὁ ἄλλος εἶναι φίλος μου. Γιατὶ ὅμως ζητοῦσες νὰ με βρῆς;

Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἡ βροχὴ ἔχει δυναμώσῃ καὶ ἡ ζούγκλα ὀλόκληρη ἀντιβουίζει πα

ράξενά ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τῆς.

— Ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ πῶ κάνει ὁ ἄγνωστος. Ἦλθα νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σου.

— Πᾶμε νὰ καθήσουμε κάπου ποὺ δὲν βρέχει, λέει ὁ Σάντρο καὶ προχωρῶντας ἐμπρὸς πηγαίνει σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι καὶ σὲ λίγο μπαίνουν καὶ οἱ τρεῖς τους μέσα σπὴν κουφάλα ἑνὸς πελώριου δέντρου. Ὁ Κίμο, ποὺ δὲν φοβᾶται τὴ βροχὴ, μένει ἀπ' ἐξω.

* * *

— Εἶναι πολὺ παράξενη ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ, ἀρχίζει ὁ ἄγνωστος, ποὺ τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν τὸν βλέπουν, παρὰ μονάχα ὅταν ἀστράφτῃ. Πρὶν δέκα χρόνια, σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, εἶχε τὸ λημέρι τῆς μιᾶς συμμορίας ληστῶν. Οἱ ληστὲς εἶχαν καταντήσῃ ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος σ' ὅλη τὴν ἐπαρχίᾳ μας γιατί ἔκλεβαν καὶ σκότωναν ὅποιον συναντοῦσαν καὶ συχνὰ ἔκαναν ἐπιδρομὲς στὰ χωριὰ καὶ στὶς πολιτεῖες.

»Ἀρχηγὸς τους ἦταν ἕνας αἰμοβόρος Κινέζος ποὺ ἔφθανε νὰ τὸν ἐβλεπες γιὰ νὰ πάθαινες συγκοπή. Τόσο ἄγριος καὶ τραμερὸς ἦταν.

»Μιὰ μέρα, ἐγὼ καὶ τέσσερις φίλοι μου μαχαιραγιάδες, ποὺ ἔτυχε νὰ ἔρθουμε σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ κυνηγήσουμε βουβάλια, πᾶσαμε σπὴν ἐνέδρα τῶν ληστῶν. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ὕστερα ἀπὸ μάχη ποὺ κράτησε δυὸ ὀλόκληρες ὥρες, ὅχι μόνο δὲν

μᾶς αἰχμαλώτισαν οἱ ληστὲς ἀλλὰ ἀντίθετα σταθήκαμε τυχεροὶ καὶ τοὺς σκοτώσαμε ὅλους! Δὲν γλύτωσε οὔτε καὶ ὁ ἀρχηγὸς τους, ὁ φοβερὸς Κινέζος.

»Εὐθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίᾳ μας ἀναζητήσαμε τὸ λημέρι τους καὶ ὕστερα ἀπὸ κουραστικὲς ἀναζητήσεις τὸ βρήκαμε. Βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ μερικὰ πυκνὰ δέντρα, στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου. Ὅταν ὁμῶς μπήκαμε μέσα μᾶς περίμενε μιὰ μεγάλη ἐκπληξι. Βρήκαμε ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα καὶ ἕναν σάκκο μὲ χρυσὰ νομίσματα καὶ κοσμήματα, ἀμύθητης ἀξίας.

»Γιὰ μιὰ στιγμή μείνουμε ἀμίλητοι, θαιμπωμένοι ἀπὸ τὸν χρυσὸ θησαυρὸ ποὺ εἶχαμε ἐμπρὸς μας.

»— Εὔχαστε τυχεροί, μίλλησε πρῶτος ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ὁ Νίβια. Θὰ μοιραστοῦμε τὸν θησαυρὸ στὰ πέντε καὶ θά...

»— Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν μᾶς ἀνήκει, τὸν διέκοψα ἐγώ. Ἀνήκει σ' ἐκείνους ποὺ ληστεύθηκαν ἀπὸ τὴν συμμορίᾳ...

»— Ὁ θησαυρὸς αὐτός, μὲ διέκοψε ἕνας ἄλλος φίλος μου, ὁ Μάτα. δὲν ἀνήκει σὲ κανέναν Ἰνδό. Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὴν ἱστορία του. Ἀνήκει σ' ἕνα Ἰσπανικὸ καράβι ποὺ τὸ κούρσεψαν μὲ τὴ σειρὰ τους Κινέζοι πειρατές. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ἀφοῦ κατάφερε νὰ σκοτώσῃ τὸ πλήρωμα τοῦ πειρατικοῦ ποὺ ἀνήκε κι' αὐτός, ἄρπαξε τὸ θησαυρὸ καὶ τὸν ἔφερε ἐδῶ. Μποροῦμε

νὰ τὸν πάρουμε...

»— Δὲν μποροῦμε, τὸν διέκοψε ὁ Σαμόν, ἕνας ἄλλος φίλος μου. Γιατὶ ὅταν τὸ μάθουν οἱ Ἀγγλοὶ πὼς ἔπεσε ἡ γὰ χέρια μας θὰ μᾶς τὸν πάρουν.

»— Τότε νὰ κάνουμε κάτι ἄλλο, εἶπε τὴν ιδέα του ὁ τέταρτος ἀπὸ τοὺς τέσσερις φίλους μου, ὁ Μπάννα. Νὰ πάρουμε τὸ θησαυρὸ, νὰ τὸν κρύψουμε κάπου καὶ νὰ ὀρκιστοῦμε πὼς ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ ἐοθούμε ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ τὸν ξεθάψουμε. Ἄν ὁμως ἕνας ἀπ' ὅλους μας παραβῇ τὸν ὄρκο του καὶ ἔλθῃ νὰ πάρῃ μόνος του τὸ θησαυρὸ οἱ ἄλλοι θὰ ὀρκιστοῦν πὼς θὰ τὸν σκοτώσουν ὅταν τὸν ἀνακα' ὤσουν. Δὲν συμφωνεῖς Χάντερ; μοῦ εἶπε.

»— Συμφωνῶ, τοῦ ἀπάντησα.

»Τότε, χωρὶς καθυστέρησι φορτώθηκε τὸ βαρὺ σάκκο μὲ τὸν θησαυρὸ στὸν ὦμο του ὁ Μπάννα καὶ ἐμεῖς ἀκολουθώντας τον φθάσαμε σ' ἕνα σημεῖο τῆς ζούγκλας. Ὁ Μάτα, ποὺ εἶχε βροῇ ἕνα τσαπὶ στὸ λημέρι τῶν ληστῶν καὶ τὸ εἶχε πάρει μαζὶ του ἄρχισε νὰ σικάβῃ.

»Ἀνοίξαμε ἕνα βαθὺ λάκκο καὶ ρίξαμε τὸ σάκκο μέσα σκεπάζοντάς τον μὲ χῶμα. Πάνω στὸ φρεσκοσκαμμένο χῶμα φυτέψαμε ἕνα δεντράκι κι' ὕστερα ὀρκιστήκαμε καὶ οἱ πέντε πὼς θὰ συναντηθοῦμε ξανά στὸ ἴδιο μέρος γιὰ νὰ ξεθάψουμε τὸ θησαυρὸ, τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα ἀ-

κριβώς, ὕπερτα ἀπὸ δέκα χρό-
νι. Μετὰ τὸν ὄρκο μας γύρισε
ὁ καθένας στὸ παλάτι του.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ γιὰ λίγες
στιγμὲς σιωπὴ. Ὁ Ἰν-
δὸς σταματᾷ τὴ διή-
γησί του καὶ τώρα ἀκούν ὅ-
λοι τους τὸ βουητὸ τῆς κατα-
γίδας καὶ τοῦ κοντινοῦ ποτα-
μοῦ.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ ὁ Ταιμ-
πόρ ποὺ ἐνδιαφέρεται ν' ἀκού-
σῃ τὴ συνέχεια.

— Πέρασαν ἐννιά χρόνια,
συνεχίζει ὁ Ἰνδός. Στὴν περι-
οδο αὕτῃ ἔβλεπα συχνὰ τοὺς
φίλους μου ποὺ μὲ ἔδενε μα-
ζί τους ὁ ὄρκος γιὰ τὸ μυστι-
κο τοῦ θαιμμένου θησαυροῦ.
Πολὺ συχνά, ἐπίσης πῆγαινα
ιστὸ μέρος ποὺ κρύψαμε τὸ θη-
σαυρὸ. Τὸ δέντράκι ποὺ εἶχα
με φυτέψει πάνω ἀπὸ τὸ λάκ-

Ὁ Σάντρο πλησιάζει τὸν Ἰνδὸ
μαχαργιά.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς φορτῶ-
νεται τὸ θησαυρὸ.

κο εἶχε γίνῃ μεγάλο τώρα καὶ
κανεῖς δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ
νὰ ὑποπτευθῇ πὼς κάτω ἀπὸ
τὶς ρίζες τοῦ ὑπῆρχε ἕνας ἀ-
μύθητος θησαυρός. Ἐγὼ καὶ
οἱ φίλοι μου περιμέναμε μὲ ἀ-
γωνία νὰ περάσῃ ἀκόμη ἕνας
χρόνος ὥσπου νὰ τὸν ξεθάψου
με...

— Γιατὶ δὲν μοιράζατε τὸ
θησαυρὸ τότε ποὺ τὸν βρήκα-
τε; τὸν διακόπτει ὁ Σάντρο.
Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν θὰ ἤξεραν ὅτι
ἐσεῖς σκοτώσατε τοὺς ληστές,
οὔτε ὅτι ὑπῆρχε ὁ θησαυρός.

— Τὸ ἤξεραν τοῦ ἀπαντά-
ει ὁ Ἰνδός. ἤξεραν καὶ τὰ
δύο. Καὶ ὅτι ὑπῆρχε ἕνας ἀ-
μύθητος θησαυρὸς στὰ χέρια
τῶν ληστῶν καὶ ὅτι ἐμεῖς οἱ
πέντε εἶχαμε πάει γιὰ κυνήγι
ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὴ ζούγ-
κιλα. Ἀφοῦ θάψαμε τὸ θησαυ-
ρὸ, ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος

τῶν πυροβολισμῶν καὶ ἄλλοι κυνηγοὶ καὶ εἶδαν τοὺς νεκροὺς ληστές. Αὐτοὶ οἱ κυνηγοὶ εἶπαν σὲ ἄλο τὸν κόσμον πῶς σικοτώσαμε τοὺς ληστές.

— Συνέχισε τοῦ λέει ὁ Σάντρο.

— Πέρασαν λοιπὸν ἑννιά χρόνια, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε, ὥσπου μιὰ μέρα, πρὶν μιὰ βδομάδα, ἓνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου πέθανε.

— Ἦταν γέρος; ρωτᾷ ὁ Σάντρο.

— Ὁχι, δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Κάποιος μπήκε στὸ δωμάτιο ποὺ κοιμόταν καὶ τὸν ἐπνίξε. Τὸν βρῆκαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ νεκρὸ πάνω στὸ κρεβιδάτι, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια. Στὸ πάτωμα βρῆκαν ἓνα μικρὸ ἰσκιονάκι μὲ τὸ ὁποῖο τὸν εἶχαν πνίξει. Ὁ φίλος μου αὐτὸς ἦταν ὁ Νίβα.

Ὁ Ἰνδὸς σωπαίνει πάλι.

Βρέθηκε νεκρὸς πάνω στὸ κρεβιδάτι του...

Ὁ Ταμπὸρ μεταμορφώνεται σὲ Ἰνδὸ μαχαραγιά.

ἡ ἀναπνοή του ἔχει γίνει βαρειά καὶ γρήγορη.

— Μαθαίνοντας τὸ θάνατό του, συνεχίζει τώρα, λυπήθήκαμε παλὺ μὰ δὲν φανταστήκαμε πῶς αὐτὸς θὰ εἶχε σχέση μὲ τὸ μυστικὸ μας ὥσπου προχτές...

— Τὶ ἔγινε προχτές; τὸν ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ Σάντρο.

— Προχτές τὸ βράδυ κάποιος μπήκε στὸ σπίτι μου καὶ δοκίμασε νὰ μὲ πνίξη τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν. Γιὰ καλή μου τύχη ἀνοίξε ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα καὶ μπήκε μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά μου ὁ μονοχογυιὰς μου. Ὁ δολοφόνος φοβήθηκε καὶ ἀφήνοντάς με πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ χάθηκε.

»Τὸ πρῶτ' συνάντησα τοὺς τρεῖς φίλους μου, ποὺ μᾶς συνδέει τὸ μυστικὸ τοῦ κρυμμένου θησαυροῦ, καὶ τοὺς εἶπα

τί τοῦ συνέβη. Κυτταχτήκαμε γιὰ μιὰ στιγμή ὑποπτα καὶ οἱ τέσσαρις μᾶς.

»—Αὐτὸς ποὺ δοκίμασε νὰ σὲ σκοτώσῃ, μοῦ εἶπε ὁ Μάτα, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε καὶ τὸν Νίβια. Καὶ ὁ δολοφόνος ἔχει ὅπωςδὴποτε σχέσι μὲ τὸν κρυμμένο θησαυρό.

»— Τότε, τοὺς εἶπα κι' ἐγώ, ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ εἶναι κάποιος ἀπὸ σὰς ποὺ σκοπεύει νὰ σκοτώσῃ τοὺς ἄλλους ὥστε νὰ πάρῃ αὐτὸς τὸ μεγάλο θησαυρό...

»Ὁ Μπάννα χτύπησε τότε μὲ μιὰ γροθιά τὸ τραπέζι.

»—Κάτι τέτοιο πρέπει νὰ συμβαίνει, εἶπε ὠργισμένος. Κάποιος ἀπὸ μᾶς τοὺς τέσσαρις πρόδωσε τὸν ὄρκο του...

»— Γιατὶ ἀπὸ τοὺς τέσσαρις; τοῦ εἶπα ἐγώ. Ἐμένα θὰ πρέπει νὰ μὲ βγάλετε ἀπὸ τὴ μέση γιὰτὶ λίγο ἔλειψε ἀπόψε νὰ πέσω θύμα τοῦ δολοφόνου.

»— Καὶ ποιὸς μᾶς βεβαιώνει πὼς δὲν εἶναι ψέματα αὐτὰ ποὺ μᾶς λές, ἔκανε ὁ Μπάνα, πὼς τάχα δοκίμασαν νὰ σὲ πνίξουν ἀπόψε; Μπορεῖ ἐσύ νὰ σκότωσες τὸ Νίβια καὶ γιὰ νὰ μὴν σὲ ὑποπτευθοῦμε σκηνοθέτησες τὴν ἀπόπειρά ποὺ ἔγινε ἐναντίον σου!

»Δὲν δοκίμασα νὰ τὸν πείσω ἀλλὰ εἶδα τοὺς ἄλλους δυὸ νὰ μὲ κυτᾶζουν ὑποπτα. Κι' ὁ μὴς, ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἢ καὶ ὁ Μπάννα ἀκόμη.

Ἡ καταιγίδα εἶχε κοπάσει κάπως τώρα μὰ οἱ ἀστραπές ἦταν συχνές καὶ οἱ δυὸ φίλοι

μποροῦσαν νὰ βλέπουν τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰνδοῦ. Ἦταν ὠχρὸ καὶ τσακισμένο καὶ τὰ μάτια τοῦ τὰ φλόγιζε ὁ πυρετός.

— Ἀποφάσισα νὰ ζητήσω τότε βοήθεια, συνέχισε ὁ Ἰνδός. Φοβᾶμαι πὼς ὁ δολοφόνος νὰ πάω στὸν Ντούγκλας, σκοτώσῃ. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκαν ἂν πάω στὸν Ντούγκλας, στὸν Ἀγγλο ἀστυνόμο, μὰ σκέφθηκα πὼς αὐτός, ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ θὰ ἔκανε θὰ ἦταν νὰ μᾶς πάρῃ τὸ θησαυρό. Ἔτσι ἀποφάσισα νὰ ζητήσω τὴ βοήθεια τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων, ποὺ ἔχω ἀκούσει πὼς τὴν προσφέρει σέ ὅποιον τοῦ τὴν ζητάει καὶ πὼς δὲν εἶναι ληστής. ὅπως τὸν νομίζουν μερικοί. Δυὸ μερόνυχτα γυρίζω στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ σὲ βρῶ, Παιδί τῶν Λύκων, κι' ἐπιτέλους σὲ βρίσκω. Θέλεις, λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃς; Σοὺ ὑπόσχομαι πὼς θὰ σοὺ δώσω ὅσο χρυσάφι μοῦ ζητήσῃς, ἀρκεῖ νὰ μὲ σώσῃς.

— Δὲν θέλω τὸ χρυσάφι σου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σάντρο. Δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν τὰ χρήματα καὶ τὰ χρυσάφια ὅλου τοῦ κόσμου ὅσο μὲ ἐνδιαφέρει ἡ δικαιοσύνη. Θὰ προσπαθήσω λοιπὸν, μαζὶ μὲ τὸ φίλο μου νὰ σὲ βοηθήσω καὶ νὰ ἀναικαλύψω ποιὸς ἀπ' ὅλους σας πρόδωσε. Γιατὶ, κι' ἐσύ ἀκόμη μπορεῖ νὰ εἶσαι ὁ προδότης!

— Ἐγώ!, λέει ὁ Ἰνδός καὶ τινάζεται ὀλόρθος.

— Γιατὶ ὄχι; τοῦ λέει ὁ Σάντρο.

— "Αν ήμουν ἐγὼ δὲν θὰ ἐρχόμουν νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σου.

— Μπορεῖ νὰ τ'όκαινες ἐπὶ τηδες γιὰ νὰ μὴ σὲ ὑποπτεῖθῶ γιατί ἤξερες πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἀνακατευόμουναι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Τότε, λέει ψελλίζοντας ὁ Ἰνδός, μὲ ποιὸν τρόπο θὰ σὲ πείσω πὼς δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ πρόδωσε τὸν ὄρκου του, ὁ δολοφόνος δηλαδὴ τοῦ Νίβα;

— Αὐτὸ εἶναι εὐκόλο, λέει ὁ Ταιμπόρ παίρνοντας τὸ λόγο. Ἔχω μιὰ ιδέα τὴν ὁποία θὰ σὰς πῶ ἀμέσως. Θὰ ἤθελα ἅμως νὰ σὲ ρωτήσω κάτι, λέει στὸν Ἰνδό. Περάσατε ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ κρύψατε τὸ θησαυρὸ γιὰ νὰ δῆτε ἂν βρίσκεται ἀκόμα στὴ θέσι τοῦ ἢ ἂν τὸν ἔχουν ξεθάψει;

— Βρίσκεται ἀκόμα θαμμένος, τοῦ ἀπαντάει ὁ Ἰνδός. Πέρασα σήμερα τὸ πρωτὶ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κύτταξα. Γιὰ νὰ τὸν ξεθάψει κανεὶς πρέπει νὰ ξεριζώσῃ τὸ δέντρο ποὺ εἶναι φυτεμένο πᾶνω του. Τὸ δέντρο ὅμως ὑπάρχει.

— Κι' ἂν τὸν ξεθάψει ἓνας ἀπ' ἄλλους σας, πὼς θὰ τὸ καταλάβουν οἱ ἄλλοι ποῖος εἶναι;

— Ὅσο εἴμαστε ὅλοι ζωντανοὶ δὲν θὰ προσπαθήσουμε ν' ἀνοίξουμε τὸ λάκκο γιατί καὶ τὴν παραιμικρὴ ὑποψία νὰ ἔχῃ ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο θὰ τὸν σκοτώσῃ. Τώρα ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γίνη αὐτὸ γιὰτί ὁ θησαυρὸς δὲν ἔχει πει-

ραχτῇ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προδότης προτιμᾷ νὰ σκοτώσῃ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ μείνῃ αὐτὸς στὸ τέλος ποὺ θὰ ξεθάψῃ ἀνενόχλητος τὸ θησαυρὸ. Πρῶτος τὴν πλήρωσε ὁ Νίβα. Σιγὰ - σιγὰ, ἂν δὲν ἔν ἀνακαλύψουμε ὅσο εἶναι καιρὸς θὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς ὑπόλοιπους.

— Ἔχω μιὰ ιδέα, λέει ὁ Ταιμπόρ στὸν Σάντρο. Θὰ κρατήσουμε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ἐδῶ στὴ ζούγκλα καὶ θὰ τὸν φυλάνε ἢ Ζολὰν μὲ τὸν Μπαγιόκο καὶ τὸ Βάβα. Ἐγὼ θὰ μεταμφιεστῶ, θὰ πάρω δηλαδὴ τὴ μορφὴ τοῦ καὶ τὴ θέσι σου στὸ σπῆτι.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰνδοῦ τὸν ρωτάει:

— Συμφωνεῖς;

— Συμφωνῶ, ἀπαντάει ἐκεῖνος πρόθυμα.

— Ἀπὸ πᾶσα μέλη ἀποτελεῖται ἡ οἰκογένειά σου;

— Μόνο ἓνα γυιὸ ἔχω καὶ κανέναν ἄλλο.

— Ὡραία. Ὅταν πάρω τὴ μορφὴ σου θὰ πῶ στὸ γυιὸ σου, ποὺ δὲν θὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν εἶμαι ὁ πατέρας του, νὰ φύγῃ γιὰ λίγο καί...

— Καταλαβαίνω τὸ σχέδιό σου, τὸν διακόπτει τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων. Θὰ πάρῃ τὴ θέσι τοῦ Χαντέρ ὥστε ἂν δοκιμάσῃ ὁ δολοφόνος νὰ σὲ σκοτώσῃ νὰ τὸν συλλάβῃς.

— Ἄν ἅμως δὲν παρουσιάσῃ κανένας αὐτὸ θὰ σημαίῃ πὼς ἐσὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος, λέει ὁ Ταιμπόρ στὸν Ἰνδό.

Ἐκεῖνος γελάει καὶ φαίνε-

ται εύχαριστημένος από το σχέδιο τών παιδιών.

— Θα δήτε πώς δέν είμαι ἐγὼ ὁ προδότης, λέει. Θα δήτε καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα.

Ἡ καταιγίδα ἔχει σταματήσει στὸ μεταξὺ καὶ τὰ σύννεφα ἀραιώνουν ὥστε νὰ φωτίζεται ἡ ζούγκλα θαμπὰ ἀπὸ ἓνα φεγγάρι ποὺ παίζει κρυφτὸ στὸν οὐρανό.

— Πάμε στὴν καλύβα, λέει ὁ Σάντρο. Ἐκεῖ ἔχω ρούχα γιὰ νὰ μεταμφιεστής σὲ Ἰνδὸ.

Ὁ Ταμπόρ σκύβει καὶ λέει ψιθυριστὰ στὸ αὐτὶ τοῦ φίλου του: Δέν θὰ τὸν πάμε στὴν καλύβα. Θα τὸν ἀφήσουμε κάπου πιὸ πέρα ὥστε νὰ μὴν ξέρη ποὺ μένουμε.

— Σύμφωνοι, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σάντρο. Ξέρω μιὰ μικρὴ σπηλιά κοντὰ στὴν καλύβα

Ὁ ψευτο Χαντέρ συζητάει μὲ τὸν φίλο του.

μας. Θα τὸν πάμε ἐκεῖ γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, καὶ ὅσο θὰ λείπουμε ἐμεῖς, θὰ τὸν ἔχουμε δεμένο.

«ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ»

Ο ΤΑΜΠΟΡ, μὲ ἀρκετὴ ἐπιδεξιότητα μεταμφιέζεται σὲ Ἰνδὸ, ἀφοῦ φθάνουν κοντὰ στὴν καλύβα τους. Προηγουμένως ἔχει ρωτήσει τὸν Ἰνδὸ κι' ἔμαθε ὅλα σχεδὸν τὰ σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ του καὶ μὲ τὴ ζωὴ τών φίλων του, τὶς συνήθειές του καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμα. Δοκίμασε μάλιστα πολλές φορές τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ ἀφοῦ ἔμεινε ἀπόλυτα εύχαριστημένος ἀποφάσισε νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ παλάτι τοῦ Χαντέρ.

— Ζολάν, λέει στὴ φίλη του, ἐσὺ μὲ τὸ Μπαγιόκο καὶ τὸ Βάβα θὰ μείνετε ἐδῶ καὶ θὰ φρουρήτε ἄγρυπνα τὸν Ἰνδὸ ὥσπου νὰ γυρίσω. Μπορεῖ νὰ λείψω καὶ ἓνα μῆνα γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχετε τὰ μάτια σας δεκατέσσερα. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ θὰ μεῖνῃ καὶ ὁ λύκος μαζὶ σας. Ἐσύ, Μπουτάτα, θὰ ἔρθῃς μαζὶ μου καὶ θὰ κρυφθῇς στὸ δωμάτιο τοῦ παλατιοῦ μου. Μπορεῖ νὰ σὲ χρειαστῶ. Ἐσύ Σάντρο, μὲ τὸν Τίπο - Πίπο θὰ ἔρθετε στὴν πόλι καὶ θὰ παρακολουθῇτε τὶς κινήσεις τών ἄλλων Ἰνδῶν. Τὰ βράδυα νὰ παραμονεύετε ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ νὰ δῆτε ποῖος βγαίνει ἔξω. Ἄν δῆτε κάποιον νὰ βγαίῃ νὰ τὸν παρακολουθή-

σετε για να δήτε που θα πάει. Και τώρα, πάμε.

— Που θα πάς, άφέντη; τόν ρωτάει άφηρημένα ο Μπουτάτα.

— Πιάω να περιμένω το θάνατο, του λέει γελώντας ο Ταιμπόρ.

— Μπα σε καλό σου, τι πένθημα είναι αυτά που πετάς τότε - τότε; του λέει ο άράπης.

Σε λίγο ξεκινούν άφου άποχαιρετούν τους άλλους.

— Καλή τύχη, τους λέει ο 'Ινδός και ο Ταιμπόρ βλέπει τα μάτια του να λάμπουν άπό χαρά.

«Γιατί τάχα χαίρεται; άναρωτιέται το παιδί. Μήπως μ'ας έχει στήσει καιμια πανίδα;».

* * *

Ο γυιός του Χαντέρ, του 'Ινδού που έχει πάρει τη μορφή του το θρυλικό Έλληνόπουλο λείπει άπό το σπίτι του. Ο Ταιμπόρ, παίζοντας θαυμάσια το ρόλο του ως πατέρα, τόν έστειλε λίγες μέρες στην πρωτεύουσα για να διασκέδαση. Ευτυχώς που οι ύπηρέτες δέχτηκαν κι' αυτοί να πάρουν άδεια μερικές μέρες κι' έτσι ο Ταιμπόρ βοίσκεται μόνος του στο παλάτι, μαζί με τον Μπουτάτα που δεν τόν άφήνει να βγ'η ούτε στιγμή έξω άπό το δωμάτιό του.

— Μπα σε καλό σου, διασπαιρτύρεται ο ιαράπης θα σκάσω έδω μέσα που μ' έχεις κλεισμένο.

Ξοφνικά, χτυπάει το κουδούνι τής πόρτας.

Ο Σάντρο παρακολουθεί τόν ύποπτο 'Ινδό.

— Μπουτάτα, διατάζει το μεταμφιεσμένο παιδί, κάποιος έρχεται. Μην κάνης καιμια κουταιμάρα και βγ'ης έξω, όσ'την ώρα θα συζητάω στο σαλόνι με τόν έπισκέπτη.

Για καλό και για κακό κλειδώνει την πόρτα του δωματίου του και προχωρεί προς την είσοδο. Βγαίνει στον κήπο και άνοίγει την έξωπορτα. Άνοίγοντας κι' αυτή βρίσκειται φάτσα με φάτσα μ' έναν 'Ινδό. Με την πρώτη ματιά που του ρίχνει άναγνωρίζει στο πρόσωπό του τόν Μπάννα, έναν άπό τους φίλους του Χαντέρ, που τούς έχει περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια.

— Γειά σου, Μπάννα, του λέει, πέρασε μέσα.

Ο Μπάννα τόν κυττάζει μ' ένα περίεργο κι' έξεταστικό βλέμμα κι' ύστερα προχωρεί άμίλητος. Μόνο όταν κάθεται

σὲ μιὰ πολυθρόνα, ρωτάει κάπως ἀπότομα.

— Ποῦ ἦσουν αὐτὲς τὶς ἡμέρες ποὺ ἔλειπες, Χαντέρ;

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ταμπόρ χτυπάει γοργά.

— Ποῦ ἦμουν; λέει προσπαθώντας νὰ κερδίσῃ χρόνον γιὰ νὰ βρῇ μιὰ δικαιολογία. Ἀπλούστατα ἔλειψα γιὰ τρεῖς μέρες...

— Ποῦ πῆγες, ὅμως;

— Γιστὶ μὲ ρωτᾷς, Μπάννα;

Ὁ Μπάννα τὸν κυττάζει μὲ ἐξεταστικὸ καὶ ὑποπτο βλέμμα.

— Σὲ ρωτῶ γιὰ νὰ μάθω, τοῦ λέει. Ἔχω δικαίωμα νὰ μάθω!

Τώρα μιλάει δυνατὰ καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνει κατακόκκινο ἀπὸ τὰ νεῦρα του.

— Ὅταν ὁ θάνατος φτερουγίζει γύρω μου, συνεχίζει ὠργισμένος, ὅταν κάποιος ἀπὸ ὅλους σας εἶναι προδότης καὶ δολοφόνος, ἔχω καθήκον νὰ φυλάξω τὸ κεφάλι μου...

— Μίλα σιγώτερα, τὸν παρακαλεῖ ὁ Χαντέρ.

— Μήπως σὲ νευρᾷζει ἡ φωνή μου, προδότη;

Ὁ Ταμπόρ ξαφνιάζεται. Γιατὶ τάχα ὁ Μπάννα νομίζει πὼς ὁ Χαντέρ εἶναι προδότης; Τὶ ἀποδείξεις ἔχει;

— Πρόσεξε τὰ λόγια σου! τοῦ λέει θυμωμένα, ὅπως θὰ θύμωνε ἂν ἄκουγε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ πραγματικὸς Χαντέρ καὶ χτυπάει μὲ δύναμι τὴ γροθιά του στὸ γόνατό του.

— Εἶσαι προδότης εἶσαι δολοφόνος!, ἐπιμένει ὁ Μπάννα. Ἐσύ σκότωσες τὸ Νίβα,

ἔσύ σκότωσες καὶ τὸ Μάτα!

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ταμπόρ συσπῶνται καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγει ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Σκότωσαν καὶ τὸ Μάτα; ψελλίζει. Πότε;

— Γιατὶ ρωτᾷς; σαρκάζει ὁ Μπάννα. Θέλεις νὰ μὲ ξεγελάσῃς; Δὲν θὰ μπορέσῃς ὁμῶς! Εἶμαι βέβαιος πὼς ἔσύ τὸν σκότωσες!

— Πὼς εἶσαι βέβαιος; τὸν ρωτάει ὁ Ταμπόρ.

— Γιατὶ τὸν σκότωσαν προχθὲς τὸ βράδυ καὶ σὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔλειπες ἀπὸ τὸ σπίτι σου! Ἦρθα νὰ σὲ ζητήσω καὶ ὁ γυιός σου μοῦ εἶπε πὼς λείπεις. Ἐπειδὴ ὑποπτευόμουν τὸν Σαμάν, ξενύχτησα ὅλο τὸ βράδυ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὁ Σαμάν δὲν βγήκε οὔτε στιγμή ἔξω κι' ὅμως ὁ Μάτα σκοτώθηκε. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν τὸν σκότωσα οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Σαμάν, ποῖος ἄλλος τὸν σκότωσε ἐκτὸς ἀπὸ σένα; Ὅπως βλέπεις, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος! Μόνο ἡ ἀφεντιά σου θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα! Δολοφόνε, προδότη!

Ξαφνικά, ὁ Μπάννα πετάγεται ἀπὸ τὴ θέσι του, βγάζει μὲ ἀστραπιαία κίνησι ἓνα στιλέττο καὶ ὀρμάει ἐναντίον του. Ὁ Ταμπόρ, ποὺ ἡ ψυχραιμία του εἶναι ἀξιοθαύμαστη, ἀπλώνει τὸ πόδι του καπρὶν ὁ ἄλλος τὸν φθάσῃ, τὸν χτυπάει μὲ δύναμι στὸ κα-ἄλῃμι. Ὁ Μπάννα πετάει τὸ στιλέττο καὶ πιάνει τὸ χτυπη-

μένο πρόδι του ούρλιάζοντας.
 'Ο Ταιμπόρ δέν του δίνει καιρό γιά νά συνέλθῃ. Τὸν ἄρπάζει, τὸν πηγαίνει σηκωτὸ ὡς τὴν αὐλὴ καὶ ἐκεῖ τὸν πετάει κάτω λέγοντάς του ὠργισμένα:

— Τὸ ποιὸς εἶναι ὁ προδότης καὶ ὁ δολοφόνος δέν θ' ἀργήσουμε νὰ τὸ μάθουμε, ἔννοια σου!

— Τὸ ξέρουμε ποιὸς εἶναι ὁ προδότης, λέει ὁ Μπάννα κα τακόκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του. 'Η ζωὴ σου εἶναι μετρημένη, Χαντέρ! 'Εγώ, ἢ ὁ Σαϊμάν θὰ σὲ σκοτώσουμε γιά τὴν προδοσίᾳ σου!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα καὶ φεύγει.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ εἶναι βυθισμένο σὲ σκέψεις. Προσπαθεῖ νὰ βγάλῃ κάποιο νόημα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι μὰ δέν μπορεῖ. Ποιὸς σκότωσε τὸ Νίβα καὶ τὸν Μάτα; Μήπως ὁ Μπάννα λέει ἀλήθεια καὶ ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χαντέρ ποὺ ἔχει πάρει τὴ μορφὴ του; 'Αν ὁ Μπάννα δέν λέει ψέματα τότε μόνο ὁ Χαντέρ θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ τὸν Μάτα.

Μήπως λέει ψέματα ὁ Μπάννα; Μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ δολοφόνος καὶ φωνάζει γιά νὰ μὴν ξεσκεπαστῇ ὁ ἀπαίσιος ρόλος του;

Προσπαθεῖ τώρα νὰ βάλῃ τὶς σκέψεις του στὴ σειρά. Οἱ φίλοι που ἤξεραν τὸ μυστικὸ

τοῦ κρυμμένου θησαυροῦ ἦσαν πέντε. Οἱ δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν σκοτωθῇ. Ἔμενε ὁ Χαντέρ ποὺ ἔχει πάρει τὴ μορφὴ του ὁ ἴδιος, ὁ Μπάννα ποὺ θεωρεῖ τὸν Χαντέρ ὡς δολοφόνον καὶ ὁ Σαϊμάν.

«Πρέπει νὰ περιμένω, παίρνει τὴν ἀπόφασί του τὸ 'Ελληνόπουλο. 'Αν ὁ Χαντέρ εἶναι ἀθῶος, ὁ δολοφόνος θὰ δοκιμάσῃ νὰ μπῇ στὸ παλάτι του καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ, καὶ δέν θὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Μπάννα ἢ τὸ Σαϊμάν. Θὰ περιμένω, λοιπόν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

* * *

'Ο Σάντρο, τὸ θρυλικὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ἔχει στήσει ἀπόψε καρτέρι ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Σαϊμάν. Κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου δέν ἀφήνει οὔτε γιά μιὰ στιγμὴ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὴν πόρτα. Ξαφνικὰ ἀνασκιρτάει. Θὰ εἶναι μεσάνυχτα περὶπου ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγῃ καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ Σαϊμάν.

Κλείνει τὴν πόρτα πίσω του καὶ βγαίνει στὸ δρόμο. 'Αφοῦ ρίχνει μερικὲς ἐξεταστικὲς ματιὰς ὁλόγυρά του, κατευθύνεται πρὸς τὴν ἄκρῃ τῆς πολιτείας. Ἐοπίσω του ἀκολουθεῖ μὲ πολλὴ προφύλαξι ὁ Σάντρο. Κάτι τοῦ λέει πὺς αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος γι' αὐτὸ προσέχει νὰ μὴν τὸν χάσῃ.

'Η παρακολούθησι διαρκεῖ κάπου δέκα λεπτὰ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ 'Ινδὸς κρύβεται πίσω ἀπὸ μιὰ γωνία καὶ τὸ

Παιδι τῶν Λύκων θιάζει τὸ δῆμα, του γιὰ νὰ τὸν προλάβῃ. Καθὼς ὅμως ξαμυτίζει στὴ γωνία καὶ πρὶν προλάβῃ καλὰ καλὰ νὰ δῇ τὶ συμβαίνει, νοιώθει ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Ὁ Ἰνδός, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ποὺ χτύπησε τὸν Σάντρο, πετάει τὸ ρόπαλο ποὺ κρατᾷ καὶ ἀφοῦ κυττάζει γιὰ λίγο τὸ ἀναίσθητο παιδί συνεχίζει τὸ δρόμο του...

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα ὁ Ταμπόρ ποὺ μπαίνει στὸ δωμάτιό του, λέει στὸ Μπουτάτα:

— Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς

στὸ δικό σου δωμάτιο, Μπουτάτα, γιὰτὶ εἶναι πολὺ ἀργά.

— «Κι' ἂν ἔρθῃ κανένας καὶ σὲ σκοτώσῃ; τοῦ λέει ὁ ἀράπης.

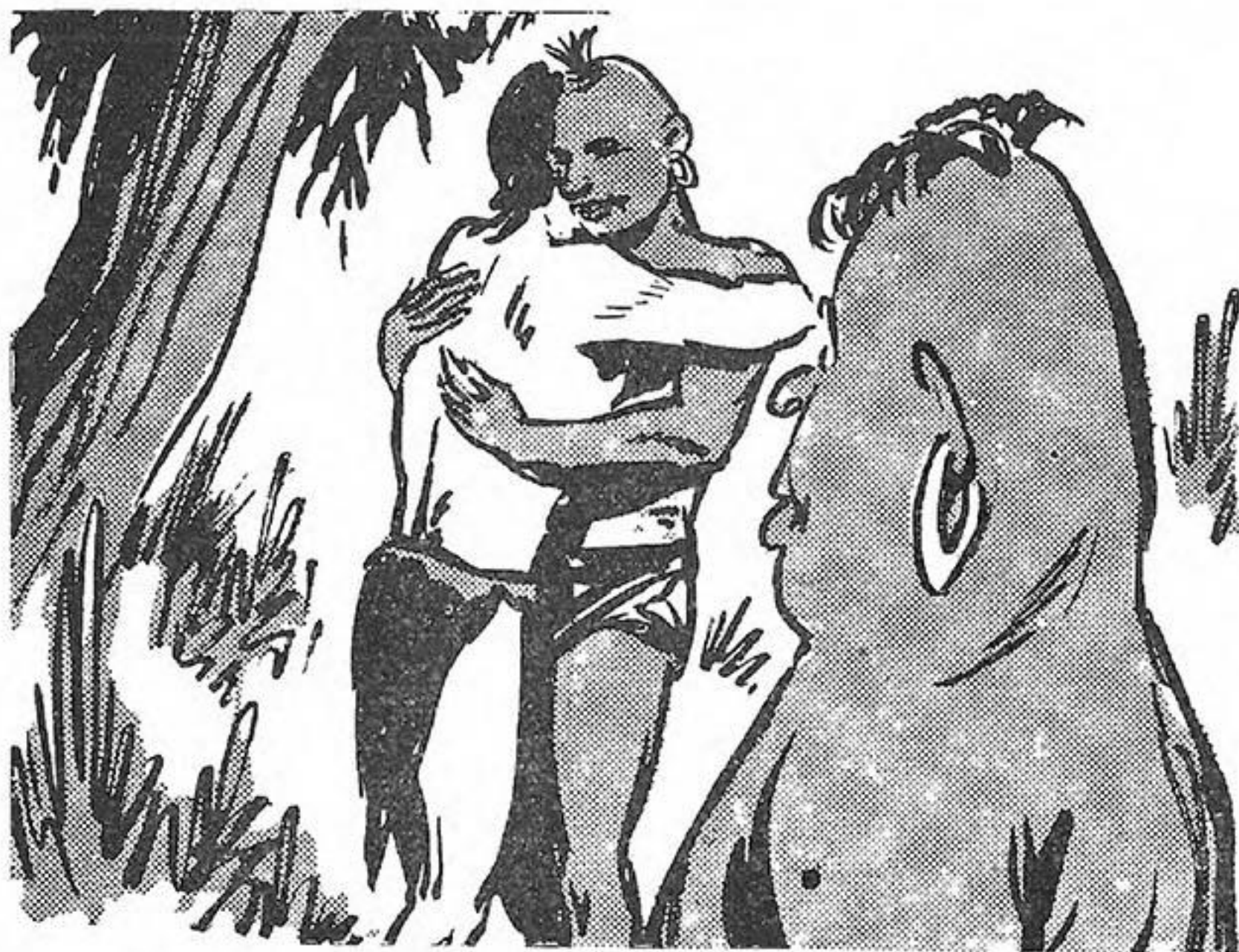
— «Ἄν ἔρθῃ θὰ καλοπεράσῃ, τοῦ ἀπαντᾷ.

— «Ἄν μπῇ κανένας ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀφέντη, φώναξέ με γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῶ μὲ τὴ κουμπούρα μου.

Ὅταν ὁ Μπουτάτα φεύγῃ ὁ Ταμπόρ ξαπλώνει στὸ κρεβάτι του καὶ χασμουριέται. Νυστάζει τρομερὰ ἀπόψε. Τὸ τροηγούμενο βράδυ δὲν κοιμήθηκε σχεδὸν καθόλου περιμένοντας τὸ δολοφόνο.

Ὁ Σάντρο ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ Μπουτάτα ἀγκαλιάζει συγκινημένος τὸν Ταμπόρ.

Περνοῦν κάπου πέντε λεπτά κι' ἐτοιμάζεται νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του, ἀφοῦ σβύνει τὸ φῶς, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή τὸ βλέμμα του πέφτει πάνω σὲ μιὰ σκιά ποὺ ἔχει προβάλλει στὸ ἀνοιχτὸ παραθύρο!

Κατορθώνει νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ νὰ μὴν κινηθῇ. Μισοκλείνει μονάχα τὰ βλέφαρά του καὶ κυττάζει πάντα τὴ σκιά τοῦ παραθύρου. Μὰ δὲν εἶναι μιὰ ἀπλή σκιά. Εἶναι τὸ πρόσωπο ἑνὸς Ἰνδοῦ ποὺ ὁ Ταμπόρ τὸ ἀναγνωρίζει. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἀνήκει στὸ Σαμόν, σ' ἔ-

ναν ἀπὸ τοὺς δύο φίλους τοῦ Χαντέρ.

«Ὡστε αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος, συλλογίζεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὁ Χαντέρ εἶναι ἀθῶος, ὅπως καὶ ὁ Μπάννα. Γιατὶ ὅμως, ἐχθὲς, ὁ τελευταῖος τὴ βραδυὰ ποὺ σκοτώθηκε ὁ Μάτα, δὲν τὸν εἶδε νὰ βγαίνει; Μήπως τάχα βγήκε καὶ δὲν τὸν πήρε εἶδησι;»

Τώρα ἡ σκιά κλείνει σχεδόν ὅλο τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου καὶ σὲ λίγο ἓνα σῶμα τὸ διασκελίζει καὶ πέφτει ἀθόρυβα μέσα στὸ δωμάτιο...

Μὲ μισοκλεισμένα βλέφαρα, μὲ τὶς αἰσθήσεις του ὅλε-

σὲ ἐπιφυλακὴ καὶ μὲ ἀπόλυ-
τὴ ψυχραιμία ὁ Ταμπόρ περι-
μένει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ
τὴν ἐπίθεσιν τοῦ δολοφόνου.
Τὸν βλέπει νὰ πλησιάζῃ, νὰ
μένῃ γιὰ λίγο ἀκίνητος κι' ὕ-
στερα νὰ βγάξῃ ἓνα στιλέτ-
το...

Τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ πάλι
δὲν κινεῖται. Ἀνασαίνει βα-
ρειά, κάνοντας τὸν ἐχθρό του
νὰ πιστέψῃ πὼς κοιμᾶται
καὶ περιμένει. Θ' ἀντιδράσῃ
ὅταν θέλῃ αὐτός, τὴν τελευ-
ταία στιγμὴ πού ὁ θάνατος
θὰ πλησιάζῃ νὰ τὸν ἀγγίξῃ...

Καὶ ἡ στιγμὴ αὕτὴ δὲν ἄρ-
γεῖ νὰ ἔρθῃ. Ὁ Σαμάν κάνει
ἓνα βῆμα ἀκόμῃ, σηκώνει τὸ
χέρι μὲ τὸ στιλέττο καὶ τὸ
κατεβάζει μὲ ὀρμὴ.

Ἄν παρακολουθοῦσε κα-
νεῖς αὕτὴ τὴ δραματικὴ, τὴ
γεμάτῃ φρίκη καὶ θάνατο σκη-
νὴ, ποτέ του δὲν θὰ πίστευε
πὼς τὸ στιλέττο ἦταν δυνα-
τὸν νὰ ἀστοχήσῃ καὶ νὰ μὴν
τρυπήσῃ πέρα γιὰ πέρα τὴν
καρδιά τοῦ κοιμισμένου παι-
διοῦ. Κι' ὅμως, τὸ στιλέττο
ἔμεινε δέκα πόντους ψηλότερα
ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ
γιατὶ τὸ χέρι του κινήθηκε
μὲ σιγουριά καὶ μὲ ταχύτητα
πιάνοντας σταθερὰ τὸ ὦπλι-
σμένο χέρι τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Σαμάν γιὰ γιὰ στιγμὴ
τὰ χάνει. Δὲν περιμένει τὴν ἀν-
τίδρασιν τοῦ κοιμισμένου. Τὰ
ἄτσαλένια του δάχτυλα ἔτσι
ὅπως τοῦ κρατοῦν σφιχτὰ τὸ
χέρι τὸν πονοῦν τρομερὰ καὶ
ἀφήνει ἄθελά του νὰ τοῦ ξε-
φύγῃ μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ. Γρή-

γορα συνέρχεται ὁμως καὶ
προσπαθεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ
τὴ λαβὴ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Ταμπόρ πετάγεται τώ-
ρα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, τὸ
ἀριστερό του χέρι σφίγγεται
σὲ γροθιά καὶ χτυπάει σὰν
καταπέλτης τὸν Σαμάν στὸ
πρόσωπο.

Τὸ χέρι τοῦ Ἰνδοῦ παρα-
λύει, τὸ στιλέττο πέφτει στὸ
πάτωμα καὶ ὁ ἴδιος παραπα-
τάει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὰν
μεθυσιμένος.

Μιὰ δεύτερη καὶ καλοζυγι-
σμένη γροθιά πού δέχεται ἀ-
πὸ τὸν ψευτο-Χαντέρ τὸν
στέλνει νὰ κυλιστῇ στὴ γω-
νία τοῦ δωματίου.

— Δολοφόνε! Προδότῃ!,
τοῦ φωνάζει ὁ Ταμπόρ καὶ
τὸν φτύνει.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ!

Ο ΣΑΜΑΝ σηκώνεται ἄρ-
γά - ἄργα καὶ σταυρώ-
νει τὰ χέρια του στὸ
στήθος.

— Τολμάς νὰ μὲ λές δολο-
φόνο καὶ προδότῃ, λέει μὲ ψυ-
χρὴ φωνὴ κυττάζοντας κατὰ-
ματὰ τὸν Χαντέρ, χωρὶς νὰ
φαντάζεται ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ
ψεύτικα χαρακτηριστικὰ του
κρύβεται ἓνα τολμηρὸ Ἑλλη-
νόπουλο.

Ὁ Ταμπόρ καγχάζει καὶ
ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πνίξῃ
αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

— Εἶσαι δολοφόνος!, τοῦ
φωνάζει μὲ περιφρόνησιν. Μπῆ
κες στὸ δωμάτιό μου ἀπὸ τὸ
παράθυρο νὰ μὲ σκοτώσῃς, ὅ-
πως σκότωσες τὸν Νίβα καὶ

τὸ Μάτα. "Ἡ μήπως μπήκες γιὰ νὰ μοῦ πῆς καλησπέρα;

Ὁ Ἰνδὸς χαιμογελάει περιφρονητικά.

— Μπήκα νὰ σὲ σκοτώσω, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπαντάει. Λυπᾶμαι ποὺ δὲν κατάφερα νὰ σὲ στείλω ἀπόψε στὸν ἄλλο κόσμο. Μὰ ἂν ἀπότυχα ἐγώ, δὲν θὰ ἀποτύχη ὁ Μπάννα! "Αν γλύτωσες ἀπὸ τὸ δικό μου στιλέττο, δὲν θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὸ δικό του. "Εχουμε ὀρκιστῇ καὶ οἱ δυὸ νὰ σ' ἐκδι κηθοῦμε γιὰτὶ πάτησες τὸν ὄρκο σου.

— Ἐγὼ πάτησα τὸν ὄρκο μου; διαμαρτύρεται ὁ ψευτο-Χαντέρ.

— Ναί, ἐπιμένει ὁ ἄλλος. Πιροχτὲς ποὺ ἔλειπες ἀπὸ τὸ σπίτι σου, σκοτώθηκε ὁ Μάτα. Τὴν ἄλλη μέρα σὲ εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου νὰ τρι γυρνᾷς στὴ ζούγκλα καὶ νὰ περνᾷς ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔχουμε κρύψει τὸ θησαυρό.

— Ὅ,τι κι' ἂν πῆς, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, ἐσὺ εἶσαι ὁ προδότης. Μπήκες ἢ ὄχι, γιὰ νὰ μὲ σκοτώσης;

— Μπήκα γιὰ νὰ ζητήσω ἐκδίκησι, λέει ὁ ἄλλος.

Γιὰ μιὰ στιγμή μένουν ἀμίλητοι. Ὁ Ταμπόρ τᾶχει χαμένα καὶ δὲν ξέρει τὶ νὰ σκεφθῇ καὶ τὶ νὰ ὑποθέσῃ. Εἶναι ὁ Σαμάν δολοφόνος ἢ ὄχι; Ἦρθε νὰ τὸν ἐκδι κηθῇ τὸν Χαντέρ ποὺ τὸν νομίζει προδότη, ἢ αὐτὸς εἶναι ὁ προδότης;

Ξαφνικά ὁ Σαμάν τινάζεται μπροστά, παίρνει μιὰ βουτιά καὶ ἀρπάζει τὸ στιλέττο. Ση-

κώνεται καὶ ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Ἑλληνόπουλου. Ὁ Ταμπόρ, ποὺ δὲν προλαβαίνει νὰ παρακολουθήσῃ τὶς κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου του, κινδυνεύει ἄμεσα. Μόλις τὴν τελευταία στιγμή καταφέρνει νὰ λυγίσῃ τὸ κορμί του καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸ στιλέττο ποὺ κατεβαίνει μὲ ὀρμὴ κατεπάνω του.

Τὸ χτύπημα τοῦ Σαμάν ἀστοχεῖ καὶ ἐπιχειρεῖ πάλι. Τώρα ἄμως ὁ Ταμπόρ ἔχει πάρει θέσι καὶ ἀποκρούει τὴ δεύτερη ἐπίθεσι τοῦ ἀντιπάλου του. Τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι, τὸ στρέφει μὲ δύναμι καὶ ὁ Σαμάν μουγγρίζει ἄγρια, ἀφήνοντας ἀπὸ τὰ δάχτυλά του τὸ στιλέττο.

Καὶ πάλι αἱ δυὸ ἀντίπαλοι βρίσκονται ὀρθιοί, κυττάζοντας μὲ μῖσος ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ὁ Ταμπόρ εἶναι πιά βέβαιος πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀπέναντί του εἶναι ὁ προδότης.

Ξαφνικά, ὁμως, συμβαίνει κάτι τὸ καταπληκτικὸ καὶ τὸ ἀπίστευτο. Μιὰ ἀκαθόριστη μορφὴ προβάλλει στὸ παράθυρο, δυὸ χέρια τινάζονται ἐμπρὸς κι' ἓνα στιλέττο σκίζει τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Ταμπόρ!

Μόλις τὴν τελευταία στιγμή τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει καὶ τὸ στιλέττο περνᾷ δυὸ ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὴν ἐπόμενη στιγμή ἡ σκιά ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὸ παράθυρο.

"Αν ὁ Ταμπόρ μένει κατὰ πληκτος γι' αὐτὸ ποὺ συνέβη,

ὁ Σαιμάν τὰ ἔχει κυριολεκτικὰ χαιμένα.

— Ὡστε... ὥστε δέν εἶσαι ἐσύ ὁ δολοφόνος! ψελλίζει. Καὶ γὰρ ἦρθα νὰ σὲ σκοτώσω νομίζοντας ὅτι...

— Αὐτὸ νάμιζα καὶ γὰρ γιὰ σένα, τοῦ ἀπαιντάει ὁ μεταμφιεσμένος σὲ Χαντέρ, Ταμπόρ. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦσουν ὁ προδότης καὶ ὁ δολοφόνος τῶν ἄλλων δυὸ φίλων μας...

Γιὰ πέντε λεπτὰ δέν μιλάει κανεὶς τους. Ὑστερα ὁ Σαιμάν τινάζεται καὶ λέει:

— Τὶ καθάμαστε, λοιπόν; Τώρα ξέρουμε ποιὸς εἶναι ὁ προδότης.

— Ποιὸς; ρωτᾷ μηχανικὰ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ποιὸς ἄλλος; Ἐγὼ καὶ σὺ δέν εἴμαστε. Ὁ Νίβας καὶ ὁ Μάτα ἀποκλείονται, γιὰτὶ

Χτυπάει τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων μ' ἓνα ρόπαλο.

εἶναι νεκροί. Δὲν μένει παρὰ ὁ Μπάννα!

— Τὶ θέλεις νὰ κάνουμε; τὸν ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Νὰ τὸν σκοτώσουμε!

— Δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε, τοῦ λέει τώρα ὁ ψευτο-Χαντέρ. Πρέπει νὰ μαστε ἀπόλυτα βέβαιοι γιὰ τὴν ἐνοχὴ του.

— Τὶ ἄλλη ἀπόδειξι ζητᾷς, Χαντέρ; Ἦταν ὁ μόνος πού θὰ μπορούσε νὰ μᾶς σκοτώσῃ. Ἡ μήπως περίμενες νὰ ἔρθουν ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμος οἱ δυὸ νεκροὶ γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν; Ἐξάλλου, κύτταξε τὸ σπιλέττο. Δὲν τὸ γνωρίζεις; Εἶναι τοῦ Μπάννα!

— Εἶσαι βέβαιος; τὸν ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ.

— Βεβαίωτατος.

— Πολὺ καλά. Γύρισε στὸ σπῆτι σου τώρα νὰ κοιμηθῇς καὶ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θ' ἀναιλιάρω ἐγὼ τὸν Μπάννα.

Σὲ λίγο ὁ Σαιμάν φεύγει. Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ μπαίνει στὸ σπῆτι ὁ Σάντρο. Φαίνεται ἀναστατωμένος.

— Τὶ συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ.

— Φοβήθηκα ὅτι δὲν θὰ σ' εὑρίσκα ζωντανό, τοῦ λέει ὁ Σάντρο. Παρακολούθησα λίγο πρὶν τὸ δολοφόνον ὁποῖος μὲ πῆρε εἶδησι καὶ χτυπώντας με μ' ἓνα ρόπαλο μ' ἔοριξε ἀναίσθητο. Ἐρχόταν ἐδῶ!

— Ποιὸς ἦταν; τὸν ρωτᾷ περὶεργος ὁ Ταμπόρ.

— Ὁ Σαιμάν!

— Ὁ Σαιμάν; Ὁχι, Σάντρο, κάποιο λάθος κάνεις. Ὁ

Σαιμάν δεν μπορεί νὰ εἶναι ὁ προδότης καὶ δολοφόνος.

Καὶ διηγεῖται στὸν σύντροφό του τὴ σκηνὴ ποὺ μεσολάβησε πρὶν λίγη ὥρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

— Τότε, γιατί με χτύπησε;

— Ποιὸς ξέρει, λέει τὸ Ἐλ ληνόπουλο. Πάω νὰ τρελλαθῶ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, Σάντρο. Τὰ πράγματα μᾶς δείχνουν τώρα πὼς ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ Μπάννα. Θὰ τοῦ κάνω σὲ λιγάκι μιὰ ἐπίσκεψι γιὰ νὰ δοῦμε τὴ θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

— Εγὼ τὴ θὰ κάνω τώρα; τὸν ρωτᾷ ὁ Σάντρο.

— Νὰ ἔρθης μαζί με τὸν Τίπο - Τίπο καὶ νὰ κρυφτῇς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπάννα ὥσπου νὰ βγῶ. Μπορεῖ νὰ χρειαστῶ τὴ βοήθειά σας.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Τὸ ΣΠΙΤΙ τοῦ Μπάννα εἶναι καλοκτισμένο καὶ πνιγμένο μέσα σὲ ψηλὰ δέντρα. Ὁ Ταμπόρ μπαίνει εὐκόλα στὸν κήπο, πηδώντας τὸν μανδρότοιχο καὶ κάνει μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο. Οἱ πόρτες εἶναι κλειστὲς καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος νὰ μπη κανεὶς μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φεγγίτη τῆς κουζίνας ὅπου πλάϊ του φθάνει ἡ κορυφὴ ἑνὸς δέντρου.

Ὁ Ταμπόρ σκαρφαλώνει μὲ εὐλυγισία αἰλούρου, φθάνει στὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου, πατάει στὸ πρεβάζι καὶ σὲ λίγο περνᾷ τὸ λεπτὸ σῶμα του μέσα ἀπὸ τὸ φεγγίτη.

Ανοίγει λάκκο στὴ γῇ γιὰ νὰ κρύβουν τὸν θησαυρό.

Στὸ μεταξύ, ὁ Σάντρο μὲ τὸν Τίπο - Τίπο ἔχουν κρυφτῇ κοντὰ στὴν εἴσοδο τῆς ἐξώπορτας, καὶ μὲ τεντωμένα αὐτιά περιμένουν ν' ἀκούσουν καμμιὰ συνθηματικὴ φωνὴ τοῦ Ταμπόρ γιὰ νὰ ὀρμήσουν μέσα στὸ σπίτι.

Ὁ Ταμπόρ μπαίνει στὴν κουζίνα, ἀνοίγει μιὰ πόρτα, βρίσκεται σ' ἓνα δωμάτιο καὶ ἀπὸ κεῖ βγαίνει σ' ἓνα χῶλ. Ἀνοίγοντας μιὰ ἀκόμη πόρτα μπαίνει στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ σπιτιοῦ. Πάνω σ' ἓνα φαιρὺ κρεβιδάτι κοιμάται ὁ Μπάννα...

Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας γινάζεται ξαφνικὰ ἐπάνω καὶ τὸ δεξί του χέρι χώνεται κάτω ἀπὸ τὸ πρσκεφάλι, σίγουρο γιὰ νὰ τραβήξῃ κάποιο στιλέττο ποὺ ἔχει ἐκεῖ.

— Μείνε ἀκίνητος, τὸν ἀπειλεῖ ὁ Ταμπόρ καὶ στὸ δεξί

του χέρι άστράφτε: ένα στιλέττο.

Τὰ μάτια τοῦ Μπάννα γουρλώνουν στὴν ἀρχή, Δὲν ἀργεῖ ὅμως ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραμίαν του.

— Ἦρθες νὰ μὲ σκοτώσῃς προδότῃ; λέει σαρκαστικά.

— Ναί, τοῦ ἀπαντάει ὁ ψευτο-Χαντέρ. Ἦρθα νὰ σὲ σκοτώσω προδότῃ καὶ δολοφόνε τῶν φίλων μας!

Ὁ ἄλλος τινάζεται σὰ νὰ τὸν ἀγγίξε ἡλεκτρικὸ ρεῦμα.

— Τολμᾷς νὰ πῆς ἐμένα προδότῃ!, οὐρλιάζει.

— Ὅχι μόνο τολμῶ ἀλλὰ εἶμαι καὶ σίγουρος γι' αὐτό, τοῦ λέει ψυχρὰ τὸ Ἑλληνόπου. Ἐσὺ σκότωσες τοὺς δυὸ φίλους μας.

— Γιατὶ παίζεις αὐτὴ τὴν κωμωδία, Χαντέρ; λέει εἰρωνικά καὶ σὲ χαμηλὸ τόνο ὁ Μπάννα.

— Δὲν εἶναι κωμωδία Μπάννα. Βλέπεις αὐτὸ τὸ στιλέττο ποὺ κρατῶ;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σηκώνει ψηλὰ τὸ στιλέττο καὶ τοῦ τὸ δείχνει. Τὸ πρόσωπο ὅμως τοῦ Μπάννα δὲν ἀλλάζει ἔκφρασι.

— Ἐ, λοιπόν; Τὶ θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό; ρωτᾷ.

— Γνωρίζεις σὲ ποιὸν ἀνήκει αὐτὸ τὸ στιλέττο;

— Σὲ μένα, ἀπαντάει μὲ φυσικότητα ὁ ἄλλος.

— Ξέρεις ποιὸς θέλησε νὰ μὲ σκοτώσῃ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα μ' αὐτὸ τὸ στιλέττο;

— Πῶς δὲν ξέρω! Ἐγώ!

— Ἐσύ; Πῶς ἀρνεῖσαι, λοι-

πόν, πῶς δὲν εἶσαι ὁ δολοφόνος;

— Ἀκουσε, Χαντέρ, λέει ὁ Μπάννα καὶ μισοσηκώνεται στὸ κρεβάτι του. Ἦρθα νὰ σὲ σκοτώσω γιατί ἔχω τὴν πεποίθησι πῶς εἶσαι ὁ προδότης. Τὴν ἴδια πεποίθησι ἔχει καὶ ὁ Σαμάν. Ὁρκιστήκαμε, λοιπόν, πῶς πρέπει νὰ σκοτωθῇς καὶ ἀποφάσισα ἀπόψε νὰ σὲ σκοτώσω.

Ὁ Ταιμπόρ τὰ ἔχει ἐντελῶς χαμένα. Ἀντὶ νὰ ξεκαθαρίσῃ ἢ ὑπόθεσι μπλέκεται περισσότερο.

— Μοῦ φαίνεται πῶς παίζεις περίφημα κωμωδία, τοῦ λέει. Ξέρεις πῶς τὴν ὥρα ποὺ τέταξες τὸ στιλέττο ἦταν στὸ δωμάτιό μου καὶ ὁ Σαμάν;

— Ὁ Σαμάν; τραυλίζει ὁ Μπάννα. Καὶ τὶ ζητοῦσε;

— Μπήκε κι' αὐτὸς νὰ μὲ σκοτώσῃ γιατί μὲ νόμιζε προδότῃ!

— Καί... τὸν σκότωσες; τὸν ρωτᾷ μὲ ἄγωνία ὁ Μπάννα.

— Ὅχι. Ἴσως νὰ τὸν σκότωναν ἂν δὲν ἐρχόσουν ἐσὺ στὸ μεταξύ. Πιστέψαμε τότε πῶς ἐσὺ ἦσουν ὁ προδότης.

— Ὅχι! βιαμαρτύρεται ὁ Μπάννα, δὲν ἤμουν ἐγώ! Ἐγὼ ἦρθα νὰ σ' ἐκδικηθῶ γιατί σὲ νόμιζα προδότῃ! Ἐσὺ εἶσαι ὁ προδότης! Παίζεις διπλὸ παιχνίδι, δολοφόνε!

Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Μπάννα κινεῖται ἀστράπια καὶ ἀρπάζει τὸ στιλέττο ποὺ κρύβει κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του τινάζοντάς το πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Ταιμ-

πόρ με καταπληκτική εύλυγισία πέφτει στο χαλί κι' έτσι το στιλέττο βρίσκει τὸν ἄδειο ἀέρα καὶ χτυπάει στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Ἐνῶ ἀκόμη βρίσκεται κάτω τὸ Ἑλληνόπουλο, μιὰ κραυγὴ φρίκης ἀντηχεῖ στὸ δωμάτιο καὶ τὸν κάνει νὰ τιναιχτῇ ἀπότομα ὀρθιος.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει στὸ κρεβάτι, παγώνει. Ὁ Μπάννα πλέει μέσα σὲ ἓνα ποτάμι αἵματος! ἓνα στιλέττο εἶναι καρφωμένο στὸ στήθος του, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς!

Τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει ἐπάνω του καὶ πιάνει τὸ σφυγμὸ του. Ὁ Μπάννα εἶναι νεκρός. Κάποιος, τὴν ὥρα πού αὐτὸς ἦταν κάτω, πρόβαλλε στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, τινάξε τὸ στιλέττο του βρίσκοντας τὸν στόχο του κι' ἐγινε ἀμέσως ἄφαντος.

Ὁ Ταμπόρ, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ταραχὴ, ἀπὸ θλίψη καὶ πείσιμα, ἀφήνει τὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ καὶ ἀνοίγει κάθε πόρτα πού συναντάει μπροστά του. Ὁ ἄγνωστος δολοφόνος δὲν βρίσκεται πουθενά.

Ἀνοίγει τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα καὶ βγαίνει στὸν κήπο. Ἀφήνει μιὰ συνθηματικὴ κραυγὴ καλώντας τοὺς φίλους του μὰ δὲν παίρνει ἀπάντησι. Ὁ Σάντρο καὶ ὁ Τίπο - Τίπο δὲν εἶναι στὶς θέσεις τους. Γιατί, ἄραγε; Μήπως τοὺς συνέβη τίποτε;

Τὸ Ἑλληνόπουλο ψάχνει πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ κάθε δέν-

τρου μὴπως εἶναι κρυμμένος ὁ δολοφόνος μὰ ὁ κόπος του εἶναι μάταιος. Ὁ κήπος εἶναι ἔρημος. Ὁ δολοφόνος ἔχει κάνει φτερά.

Ποιὸς ὅμως εἶναι ὁ δολοφόνος;

«Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν Σαμάν; σκέπτεται ὁ Ταμπόρ. Μόνο αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ. Ἴσως μάλιστα νὰ ἔχῃ κάποιον συνένοχο. Μᾶλλον αὐτὸ θὰ συμβαίνει».

Καὶ μὲ ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ μῖσος ἐκδικήσεως, ξεκινᾷ εἰ γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπίτι τοῦ Σαμάν.

ΕΝΑΣ ΥΠΟΠΤΟΣ ΙΝΔΟΣ

ΑΣ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ λίγο πίσω γιὰ νὰ δοῦμε τὶ συμβαίνει στὸν Σάντρο καὶ στὸν Τίπο - Τίπο. Γιὰ ποιοὺ λόγους ἄφησαν τὴν κρυψὼνα τους καὶ δὲν τοὺς βρῆκε ὁ Ταμπόρ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπάννα;

Καθὼς εἶναι κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, ὁ Τίπο - Τίπο ἀρχίζει νὰ διηγῆται τὶς παλληκαριές του, νὰ λέῃ ἀπίθανα κατορθώματα πού ἔχει κάνει στὴ ζούγκλα. Ὁ Σάντρο τὸν ἀκούει χαμογελῶντας ὅταν, ξαφνικά, τινάζεται λὲς καὶ δέχτηκε ἓναν ξαφνικὸ μπάτσο.

— Τὶ... τὶ εἶναι σαχίμπ; ψελλίζει ὁ φοβητσιάρης Ἰνδός, κατακίτρινος...

— Ἐνας ἄνθρωπος βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπάννα, λέει ψιθυριστὰ στὸν Τίπο - Τίπο. Πῶς δὲν τὸν εἶδαμε τάχα νὰ

μπαίινη; "Η-μήπως είχε μπηή πριν από τον Ταιμπόρ;

— "Ας θυγήκε, σαχίμπ, του λέει ο Τίπο - Τίπο.

— Πρέπει να τον ακολουθήσουμε, κάνει ο Σάντρο. Μου φαίνεται πολύ ύποπτος. Είδες πώς τρέχει και κυττάζει ολόγυρά του; "Ελα μαζί μου, Τίπο - Τίπο και προσπάθησε να μην κάνει θόρυβο.

Σε λίγο οί δυο ήρωές μας παρακολουθούν τον ύποπτο 'Ινδό προχωρώντας στους έρημους δρόμους της πολιτείας. 'Ο 'Ινδός, αφού κάνει ένα μεγάλο κύκλο μπαίνει σε ένα σπίτι, κυττάζοντας πρώτα με προσοχή ολόγυρά του μήπως τον έχει πάρει κανένας στο κατόπιν. Ευτυχώς που οί ήρωές μας πρόλαβαν και κρύφθηκαν πίσω από τη γωνιά του πιο κοντινού σπιτιού κι έτσι δεν τους πήρε είδησι.

Τον παρακολουθεί κρυμμένος πίσω από το δέντρο.

'Ο Τίπο - Τίπο ανεβαίνει τις σκάλες του σπιτιού τρέμοντας.

"Όταν έκλεισε η πόρτα πίσω του και πέρασαν μερικά λεπτά, ο Σάντρο αποφασίζει να θυγή από την κρυψώνα του.

— Θα μπώ στο σπίτι του 'Ινδού, λέει στον Τίπο- Τίπο. Θα τον αναγκάσω να μιλήση και να μου πη ποιός είναι και τι σχέσι έχει με την υπόθεσι της προδοσίας. "Ελα, μαζί μου, Τίπο - Τίπο. "Εσύ θα μείνης έξω από την πόρτα και γώ θα μπώ μέσα. "Αν δής και έρχεται κανείς να μπη μέσα και να με είδοποιήσης.

'Ο Τίπο - Τίπο, με πόδια που τρέμουν από το φόβο και μόλις και με τα βίας τον κρατούν όρθιο ακολουθεί το Σάντρο και σε λίγο ανεβαίνει τις σκάλες του σπιτιού. Το Παιδί των Λύκων αφού του κάνει νόημα να κρυφτή δίπλα από την πόρτα, την ανοίγει και μπαίνει μέσα.

Ὁ διάδρομος εἶναι φωτισμένος καὶ τὸ παιδί τῆς ζούγκλας προχωρεῖ μὲ προσοχή ὥστε νὰ μὴν κάνει τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Σὲ μιὰ στιγμή σταματᾷ τεντώνει τ' αὐτιά του. Ἀπὸ ἓνα δωμάτιο τοῦ θάθους ἔρχεται ἓνας ἄκαθόριστος θόρυβος. Ἐκεῖ φαίνεται θὰ εἶναι τώρα ὁ Ἰνδός.

Πλησιάζει κοντὰ, πιάνει τὸ πόμολο καὶ τὸ ἀνοίγει ἀπότομα.

Ὁ Ἰνδὸς ποὺ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα, βλέποντας τὸν ἀπροσδόκητο ἐπισκέπτη του, ξαφνιάζεται.

— Τὸ Παιδί τῶν Λύκων!, λέει καὶ ἡ φωνή του τρέμει ἐλαφρά.

— Δὲν ἔκανες λάθος, τοῦ λέει ὁ Σάντρο. Καὶ σὺ, ποῖος εἶσαι;

— Σ' ἐνδιαφέρει νὰ τὸ μά-

Ὁ μαχαργιάς τραβάει ἓνα γιατάγανι καὶ ὁρμάει ἐναντίον του.

Ὁ Μπουτάτα κατεβαίνει ἀπὸ τὴν καλύβα γιὰ τελευταία φορά.

θης; κάνει ὁ Ἰνδὸς παίρνοντας θάρρος, τώρα.

— Γιὰ νὰ μπῶ στὸ σπίτι σου ἀπρόσκλητος θὰ πῇ ὅτι μ' ἐνδιαφέρει, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σάντρο.

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐνοχλῇς ὅποιον σοῦ ἀρέσει.

— Ἐνοχλῶ ἐκείνους ποὺ ὑποπτεύομαι, τοῦ ἀπαντᾷ ἀγέρωχα τὸ Παιδί τῶν Λύκων. Καὶ σένα σὲ ὑποπτεύομαι.

— Γιατί;

— Γιατί βγήκες ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπάννα.

— Τὸν ξέρεις τὸν Μπάννα;

— Ἔτσι φαίνεται. Τὸν ξέρεις καὶ σὺ, ὅμως, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ Ἰνδὸς μένει γιὰ λίγο σκεφτικός, μὲ σκοτεινὸ βλέμμα.

— Καὶ τώρα τί ζητᾷς ἀπὸ μένα; λέει στὸ παιδί.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς ποιὸς εἶσαι καὶ τί ἔκανες τέτοια ὦρα στὸ σπίτι τοῦ Μπάννα.

Ξαφνικά, ὁ Ἰνδὸς σηκώνεται, ἄρπάζει τὴν καρτέκλα καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τοῦ Σάντρο. Τὸ Παιδί τῶν Λύκων μόλις τὴν τελευταία στιγμή κατορθώνει νὰ παραιμερίσῃ κι' ἔτσι ἡ καρτέκλα ἀντὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι, τὸν χτυπάει στὸ δεξιὸ χέρι.

Τὸ χέρι του μουδιάζει καὶ δογγάει ἀπὸ τὸν πόνο, ὥστόσο ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Ἰνδοῦ. Ὁ ἀντίπαλός του ὁμῶς εἶναι πονηρὸς καὶ δυνατὸς μαζί. Ἀντιμετωπίζει ψύχραιμα τὴν ἐπίθεσί του καὶ τὸν χτυπάει μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ τὸν χτύπησε ἡ καρτέκλα.

Ὁ πόνος εἶναι τόσο δυνατὸς ποὺ ὁ Σάντρο νομίζει πὼς θὰ λιποθυμήσῃ. Τὸ δεξιὸ του χέρι δὲν μπορεῖ σχεδὸν καθόλου νὰ τὸ κινήσῃ. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφθανε αὐτὸ, βλέπει τὸν ἀντίπαλό του νὰ τραβοῦν ἓνα γιαταγάνι καὶ νὰ ὀρμάῃ ἐναντίον του.

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων ἀποφασίζει νὰ φύγῃ. Ἄν καθήσῃ θὰ σκοτωθῇ ὅπωςδήποτε μιὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ χέρι του. Βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διασχίζει γοργὰ τὸ διάδρομο. Ὁ Ἰνδὸς τρέχει σὰν λυσσασμένος ξοπίσω του ὑψώνοντας τὸ γιαταγάνι μὰ ὁ Σάντρο φθάνει ὡς τὴν πόρτα καὶ μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἔχει σκοντά-

φτει καὶ κατρακυλάει τὶς σκάλες!

Ὁ Τίπο - Τίπο στὸ μεταξύ βλέποντας τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ δίνει μιὰ βουτιά, προσηγύωνεται στὸν κήπο καὶ κρύβεται ἀνάμεσα σὲ μερικὰ λουλούδια.

— Μᾶς φάγανε μπαμπέσικα!, ψιθυρίζει κι' ὕστερα χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ἡ θέσις τοῦ Σάντρο εἶναι τραγικὴ. Ὁ Ἰνδὸς, βλέποντάς τον νὰ κατρακυλᾷ στὶς σκάλες, τὶς πηδάει δυὸ - δυὸ καὶ τὸν φθάνει. Σηκώνει τότε ψηλὰ τὸ γιαταγάνι του καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι. Ὁ Σάντρο βλέποντας τὸν θάνατο νὰ κατεβαίνει μὲ ὀρμή, κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη κίνησι καὶ κυλάει στὸ πιὸ κάτω σκαλοπάτι. Τὸ γιαταγάνι τοῦ Ἰνδοῦ ποὺ δὲν συναντᾷ τώρα ἀνθρώπινο σῶμα ἀλλὰ τὸ πέτρινο σκαλοπάτι, μὲ τὴ δύναμι ποὺ ἔχει κόβεται στὰ δύο!

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων ποὺ συνέρχεται στὸ μεταξύ, τινάζεται ἐπάνω καὶ πρὶν ὁ Ἰνδὸς συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του τοῦ δίνει μιὰ γερὴ κεφαλιά καὶ τὸν ρίχνει κάτω ἀπὸ τὶς σκάλες. Πηδάει τότε ἐπάνω του, τὸν φιλοδωρεῖ μὲ μερικὲς γροθιὲς καὶ τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τότε, μπαίνει στὸ σπίτι, βρίσκει ἓνα γερὸ σκοινὶ καὶ μ' αὐτὸ τὸν δένει χειροπόδαρα. Ἀφοῦ τὸν φιμώνει κατόπιν φωνάζει τὸν Τίπο - Τίπο.

Ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς προβάλλει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα ἀ-

πὸ τὰ λουλούδια.

— Μίλησες, σαχίμπ; κάνει.

— Ἐλα δῶ, τοῦ λέει. Θέλω νὰ μείνης ἐδῶ καὶ νὰ φυλάς τὸν φίλο μας ἀπὸ δῶ. Τὸν ἔχω δεμένο γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό...

— Κι' ἂν λυθῇ καὶ μὲ φάει μπαμπέσικα;

— Νὰ μὴν τὸν ἀφήσης νὰ λυθῇ. Ὅταν τὸν βλέπης καὶ συνέρχεται νὰ τὸν χτυπᾷς στὸ κεφάλι γιὰ νὰ χάνη πάλι τὶς αἰσθήσεις του. Ἐγὼ θὰ πιάω νὰ βρῶ τὸν Ταμπόρ καὶ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ.

Καί λέγοντας αὐτὰ βγαίνει ἀπὸ τὸν κήπο τοῦ μυστηριώδους Ἰνδοῦ καὶ χάνεται μέσα στὴ νύχτα.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ νεκροῦ Μπάννα, πηγαίνει νὰ βρῇ τὸν Σαμάν γιὰτὶ εἶναι τώρα βέβαιος πὼς αὐτὸς μόνον θὰ μπορούσε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Τὸν βρίσκει ἀκόμη ξύπνιον. Ἐκεῖνος μόλις βλέπει τὸν ψευτο-Χαντέρ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται, τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὸν ρωτᾷ.

— Ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Μπάννα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ταμπόρ.

— Ἀπὸ τοῦ Μπάννα; Ὡστε πῆγες, ἀπόψε κιόλας;

— Ναί.

— Τὶ ἔγινε λοιπόν;

— Ὁ Μπάννα εἶναι νεκρός.

Ὁ Σαμάν ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια του καὶ ἡ πρώτη του κίνησι πού κάνει εἶναι νὰ σφίξῃ τὸ χέρι τοῦ ἐπισκέπτη του.

— Μπράβο σου, τοῦ λέει. Ὁ προδότης ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ! Πές μου, ὅμως, τὶ ἀκριβῶς ἔγινε; Πῶς τὸν σκότωσες;

— Σοῦ εἶπα πὼς εἶναι νεκρός, Σαμάν, τοῦ ἀπαντᾷ τὸ μεταμφιεσμένο παιδί, ἀλλὰ δὲν σοῦ εἶπα πὼς τὸν σκότωσα ἐγώ!

Ὁ Σαμάν φαίνεται γιὰ μιὰ στιγμή ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνει τὸ νόημα τῶν λόγων του.

— Δηλαδή, τὶ θέλεις νὰ πῇς; ρωτᾷ.

— Θέλω νὰ πῶ, Σαμάν, πὼς τὸν Μπάννα τὸν σκότωσες ἐσύ, καὶ πὼς ἐσύ εἶσαι ὁ προδότης καὶ ὁ δολοφόνος τῶν φίλων μας.

Οὔτε μπάτσο νὰ ἔτρωγε κατὰμουτρα ὁ Σαμάν, δὲν θὰ ξαφνιαζόταν ἔτσι.

— Εἶσαι τρελλός, Χαντέρ; κάνει.

— Δὲν εἶμαι καθόλου τρελλός, Σαμάν! Τὸν σκότωσες πετώντας του ἓνα στιλέττο πρὸς τὸν πέτυχε στὴν καρδιά! Καὶ αὐτὸ ἔγινε σχεδὸν μπροστὰ στὰ μάτια μου.

— Εἶσαι ψεύτης!, οὐρλιάζει ὁ Σαμάν. Μὲ εἶδες ἐσύ νὰ πετῶ στιλέττο ἐναντίον τοῦ Μπάννα;

— Δὲν σὲ εἶδα γιὰτὶ ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή βρίσκομουν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα. Ποιὸς ἄλλος ὅμως θὰ μπορούσε νὰ τὸν σκοτώσῃ, Σαμάν;

‘Ο ‘Ινδός φαίνεται πώς δὲν ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν ταραχή του καὶ πιάνει τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια.

— ‘Υποπτεύεσαι πὼς εἶμαι ἐγὼ ὁ προδότης; λέει ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπή.

— Εἶμαι ἰσχυρὸς γι’ αὐτό.

— Τότε... ποιὸς πέταξε τὸ στιλέττο ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ σου, ἐναντίον σου, ἀφοῦ ἐγὼ ἦμουνα δίπλα σου;

— ‘Ισως κάποιος ἀπὸ τοὺς συνενόχους σου.

‘Ο Σαϊμάν μένει γιὰ λίγο σκεπτικός.

— Καὶ γιατί νὰ μὴν κατηγορήσω ἐγὼ ἐσένα, ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ προδότης; λέει στὸ ‘Ελληνόπουλο.

— ‘Εμένα δὲν μπορεῖς νὰ μὲ κατηγορήσεις, Σαϊμάν, γιὰ τὶ εἶδες πολὺ καλὰ πὼς τὸ στιλέττο ἄγγιξε σχεδὸν τὸ κεφάλι μου κι’ ἂν δὲν προλά-

‘Ο Σάντρο χαϊδεύει μὲ συγκίνησι τὸ λυκό.

βαίνα νὰ σκύψω θὰ ἦμουνα τώρα μακαρίτης. ‘Ομολόγησε, λοιπὸν τὴν προδοσίαν σου καὶ τὰ ἐγκλήματά σου, γιὰ νὰ τε λειώνουμε.

— Νὰ ὁμολογήσω; οὐρλιάζει ὁ Σαϊμάν. Νὰ πῶ πὼς ἐγὼ σὰς πρόδωσα χωρὶς νὰ σὰς ἔχω προδώσει; ‘Ω, τὶ φοβερὸ πρᾶγμα εἶναι αὐτὸ ποὺ μᾶς συνέβη! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σκοτωθοῦμε ὅλοι χωρὶς νὰ ξέρουμε ποῖος μᾶς σκοτώνει.

‘Ο Ταμπόρ τὰ ἔχει κι’ αὐτὸς χαμένα, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ δείχνῃ. ‘Αναρωτιέται κι’ αὐτὸς ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ὁ προδότης. Τὰ γεγονότα κατηγοροῦν τὸ Σαϊμάν μὰ κάτι τοῦ λέει πὼς ὁ Σαϊμάν εἶναι ἄθῳς. ‘Ωστόσο ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κατηγορῇ καὶ μεταχειρίζεται τώρα ἕναν πονηρὸ τρόπο.

— ‘Ακουσε, Σαϊμάν, τοῦ λέει. ‘Ο,τι ἔγινε, ἔγινε. Τώρα ποὺ μένουμε ἐμεῖς οἱ δυὸ στὴ ζωὴ, μπορούμε νὰ ξεθάψουμε τὸ θησαυρὸ, νὰ τὸν μοιραστοῦμε καὶ ἄς πούμε πὼς δὲν συνέβη τίποτε...

Τὰ μάτια τοῦ Σαϊμάν λάμπουν ἄγρια, τώρα.

— Χαντέρ, ἐσύ εἶσαι ὁ προδότης καὶ ὁ δολοφόνος τῶν φίλων μας! λέει καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ τὴν γλυτώσης, καθαίρμα! Θὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατο τῶν φίλων μᾶς!

Τὸ χέρι του ἀρχίζει νὰ πιέζῃ ἐπικίνδυνα τὴ σκανδάλη καὶ ὁ Ταμπόρ φοβάται πὼς

ἔφθασε ἡ τελευταία του στιγμή, ὅταν ξαφνικὰ ἀνοίγη ἡ πόρτα καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ Σάντρο.

Ὁ Σαμάν διστάζει τώρα καὶ δὲν πατάει τὴ σκανδάλη.

— Ποιὸς ...ποιοὸς εἶσαι ἐσύ; ρωτᾷ τὸν ἐπισκέπτη του.

— Εἶμαι τὸ Παιδί τῶν Λύκων!, ἀπαντᾷ ὁ Σάντρο.

— Τὸ Παιδί τῶν Λύκων! κάνει ὁ Σαμάν κατὰπληκτος. Καὶ τὶ ζητᾷς ἐδῶ;

— Τὸ Παιδί τῶν Λύκων διέχτηκε νὰ μὲ βοηθήσῃ γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε τὸν προδότη, λέει ὁ Ταμπόρ.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σάντρο τὸν ρωτᾷ ἂν ἔχῃ τίποτε νεώτερο καὶ γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπάννα, πρὶν λίγη ὥρα καὶ δὲν ἔμεινε κρυμμένος ὅπως εἶχαν συμφωνήσει.

— Ἐφυγα γιὰτὶ εἶδα νὰ θγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι ἓνα ὑποπτο πρόσωπο, λέει ὁ Σάντρο. Τὸν παρακολούθησα καὶ τὸν εἶδα νὰ μπαίνει σ' ἓνα σπίτι. Μπήκα καὶ γὰρ μέσα καὶ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, τὸν ἔβλεπα ἐκτὸς μάχης καὶ τὸν ἔχω δεμένο στὸν κήπο του. Τὸν φυλάει ὁ Τίπο- Τίπο. Ὑστερὰ ἦρθα ἐδῶ.

Τὰ μάτια τοῦ Ταμπόρ γεμίζουν μιὰ περίεργη λάμψη.

— Τὴν ὥρα θγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπάννα ὁ Ἰνδός; ρωτᾷ τὸν Σάντρο.

— Λίγη ὥρα μετὰ τὴν δική σου ἐπίσκεψι.

— Μὰ ...τότε ...τότε αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος

Ὁ Μπουτάτα καμαρώνει περήφανος ντυμένος πολιτικά.

τοῦ Μπάννα! λέει ὁ Ταμπόρ γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σαμάν.

Ἐκεῖνος βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καὶ λέει στὸν Σάντρο.

— Πήγαινε μας, λοιπόν, στὸ μέρος ποὺ τὸν ἔχεις δεμένο!

* * *

Σὲ λίγο διασχίζουν καὶ οἱ τρεῖς τους τοὺς ἄρημους δρόμους καὶ φθάνουν στὸ σπίτι ποὺ ὁ Σάντρο ἔχει στὸν κήπο του δεμένο τὸν Ἰνδό.

— Μά... αὐτὸ ...αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Νίβα!, τραυλίζει ὁ Σαμάν μόλις μπαίνει στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι τὸ σπίτι τοῦ πρώτου νεκροῦ φίλου μας!

Ὁ Σάντρο τὸν ὁδηγεῖ στὸ δεμένο Ἰνδὸ καὶ ὁ Σαμάν ὑψώνει τώρα τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό.

— Μεγάλε, Βούδδα!, λέει αὐτὸς εἶναι ὁ Νίβα! Καὶ εἶναι ζωντανός! Μὰ... πῶς γίνεται αὐτό!

— Θὰ στὸ πῶ ἐγὼ πῶς γίνεται, Σαιμάν, λέει ὁ Νίβα ἀφοῦ τοῦ βγάξει τὸ φίμωτρο ὁ Ταμπόρ. Σκέφθηκα νὰ σὰς σκοτώσω γιὰ νὰ πάρω μόνος μου τὸ μεγάλο θησαυρὸ ποὺ ἔχουμε θαμμένον στὴ ζούγκλα. Σκέφτηκα τότε ἓνα ἔξυπνο κόλπο. Ἦπια ἓνα βοτάνι ποὺ μὲ ἔκανε νὰ φαίνομαι σὰ νεκρός καὶ ὅταν μὲ θάψατε βγῆκα ἀμέσως ἀπὸ τὸν τάφο μου. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε. Ἐγὼ σκότωσα τὸ Μάτα καὶ τὸν Μπάννα καὶ θὰ σκότωνα καὶ ἐσὰς τοὺς δυὸ ἂν δὲν ἔμπαινε στὸ δρόμο μου τὸ Παιδί τῶν Λύκων.

— Θὰ σὲ σκοτώσω προδότη!, οὐρλιάζει ὁ Σαιμάν...

— Δὲν θὰ προλάβῃς. τοῦ λέει ὁ Νίβα. Στὸ δαχτυλίδι μου κρύβω ἓνα δραστικὸ δηλητήριο. Πρόλαβα καὶ τὸ ρούφηξα καί...

Δὲν μπορεῖ νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο. Εἶναι πιά νεκρός.

Ὁ Ταμπόρ ἀποφασίζει τῶρα νὰ βγάλῃ τὴ μεταμφίεσί του. Ὁ Σαιμάν βλέποντάς τον τὰ χάνει.

— Ὡστε... ὥστε δὲν εἶσαι ὁ Χαντέρ; λέει κατὰπληκτος.

Ὁ Ταμπόρ τοῦ διηγεῖται τότε ὅλη τὴν ἱστορίαν καὶ ξεκινοῦν ἄλλοι τοὺς γιὰ τὴ ζούγκλα ὅπου θὰ βροῦνε τὸν ἀληθινὸ Χαντέρ ποὺ τὸν φυλάσκει ἡ Ζολάν μὲ τὸ Μπαγιόκε καὶ τὸ Βάβα...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο ΧΑΝΤΕΡ μόλις τὸν ἀφῆσαν ἐλεύθερο, ὑποσχέθηκε στὰ παιδιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ ὅποιαδήποτε χάρι τοῦ ζητήσουν.

— Μπορεῖς νὰ μᾶς στείλῃς στὴν πατρίδα μᾶς; τοῦ λέει γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Ταμπόρ.

Τὰ μάτια τοῦ Σάντρο ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

— ὦ, πόσο θάθελα νὰ πᾶμε στὴν Ἑλλάδα!, λέει στὸ φίλο του.

— Ἄν θέλετε νὰ πᾶτε θὰ εἰς βοηθήσω ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἐπιθυμία σας, λέει ὁ Χαντέρ. Σὲ λίγες μέρες φεύγει ἓνα καράβι γιὰ τὴν Εὐρώπην καὶ θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ...

Οἱ δυὸ φίλοι συζητοῦν γιὰ λίγο χαμηλόφωνα κι' ὕστερα καλοῦν τοὺς φίλους τεὺς γιὰ νὰ τοὺς ποῦν τὴν ἀπόφασί τους.

— Μπουτάτα, λέει ὁ Ταμπόρ, βαρέθηκα πιά τὴ ζούγκλα, θέλω νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου.

— Μπα σὲ καλὸ σου, τοῦ λέει ὁ ἀράπης, καὶ δὲν γυρίζεις, ποιὸς σὲ κρατᾷ;

— Κι' ἐσύ, Μπουτάτα;

— Ἐγώ... ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ, λέει ὁ ἀράπης καὶ τὰ μάτια του βουρκώνουν. Ἀφοῦ δὲν μὲ θέλεις κοντά σου, ἀφέντη...

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς δὲν σὲ θέλω, Μπουτάτα; Σὲ ἔχω τόσο συνηθίσει ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω οὔτε ὦρα μακριά σου.

Ὁ Τσουλούφης πού δὲν ξέρεي πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴ χαρὰ του, ἀγκαλιάζει τὸν Ταμπόρ καὶ ἀρχίζει τὰ κλάματα.

— Καὶ ὁ Μπαγιόκο; λέει ἔπειτα. Ποῦ θὰ μείνῃ ὁ Μπαγιόκο;

— Θὰ μείνω ἐδῶ, μαζὶ μὲ τὸν Βάβα καὶ τὸν Τίπο-Τίπο.

— Ἐμεῖς οἱ τρεῖς θὰ φάμε μπαμπέσικα ὅλον τὸν κόσμο!, συμπληρώνει ὁ Τίπο-Τίπο καὶ ἀγκαλιάζει τὸν Μπαγιόκο.

Μόνο ἡ Ζολάν δὲν λέει λέξι. Τὰ μάτια της βουρκώνουν καὶ στηρίζεται στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Ὁ Ταμπόρ τὴν πλησιάζει καὶ ἀκουμπάει τὸ χέρι του στὸν ὦμο της.

— Ζολάν, ἐσύ... ἐσύ θὰ πᾶς στὴν Ἀμερικὴ; τὴ ρωτάει.

Ἡ ξανθειὰ κοπέλλα κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Τότε... τότε θέλεις νὰ ῥθῃς μαζί μου; τῆς λέει.

— Ἄν μὲ θέλῃς, Ταμπόρ.

— Καὶ βέβαια σὲ θέλω, τῆς ἀπαντάει ὁ Ταμπόρ. Ζήσαμε τόσα χρόνια μαζί καὶ εἶναι κάπως δύσκολο νὰ χωριστοῦμε.

* * *

Ὑστερα ἀπὸ πέντε μέρες ὁ Σάντρο, ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάτα ἀποχαιρετοῦν τοὺς φίλους τους κάτω ἀπὸ τὴν καλύβα. Τελευταῖος ἀπ' ὅλους κατεβαίνει ὁ

Μπουτάτα γλυστρώντας στὸ σκοινί.

Εἶναι συγκινητικὴ ἡ στιγμή πού ἀποχαιρετιοῦνται ἡ Λεϊλά μὲ τὸ Σάντρο.

— Ποῖος ξέρει. τῆς λέει ἴσως νὰ συναντηθοῦμε ξανά.

Ἡ Λεϊλά σκουπίζει τὰ δακτυλισμένα μάτια της καὶ ὁ Σάντρο ἀποχαιρετάει τὸν ἀδελφὸ του τὸ λύκο, χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι.

Ἡ Ζολάν ἀγκαλιάζει τὴ Λεϊλά καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἀγκαλιάζει τὸ ἓνα τὸ ἄλλο.

— Γειά σου, Μπαγιόκο!, λέει ὁ Μπουτάτα. Ἐλα νὰ σοῦ δώσω μιὰ γερὴ κεφαλιά γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ δίνει ξαφνικὰ μιὰ κεφαλιά, τὴν τελευταία, πού στέλνει τὸν Μπαγιόκο νὰ πῆσῃ ἀνάσκελα πέντε μέτρα μακριά!

Ὁ Χαντέρ πού βρῖσκεται μαζί τους τοὺς ὀδηγεῖ ὡς τὸ σπίτι του, τοὺς δίνει ρούχα νὰ ντυθοῦν καὶ τοὺς πηγαίνει ὡς τὸ καράβι.

Σὲ λίγο τὸ καράβι σηκώνει ἄγκυρα καὶ οἱ δυὸ ἥρωές μας μὲ τὴ Ζολάν ἀποχαιρετοῦν μὲ τὰ μαντήλια τους τὶς Ἰνδιές. Ὅσο γιὰ τὸ Μπουτάτα, στέκεται στὴν κουπαστὴ περιήφανος γιὰ τὸ κοστοῦμι του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλει νὰ τσαλακώσῃ τὸ τσουλούφι του, ἀνοίγει μιὰ τρύπα στὸ καπέλλο καὶ τὸ βγάζει ἔξω!

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—Άρ. 40—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ.Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθηναι.

Έτοιμαστήτε όλοι νά ύποδεχθήτε την έρχόμενη Παρα-
σκευή τὸ άριστουργηματικώτερο άνάγνωσμα ζούγκλας πού
έχει δημοσιευθή ποτέ, τόν

Κ Α Λ

Τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ άναγνώσμα-
τος δημοσιεύει μίαν άυτοτελή περιπέτεια μέ τόν τίτλο:

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

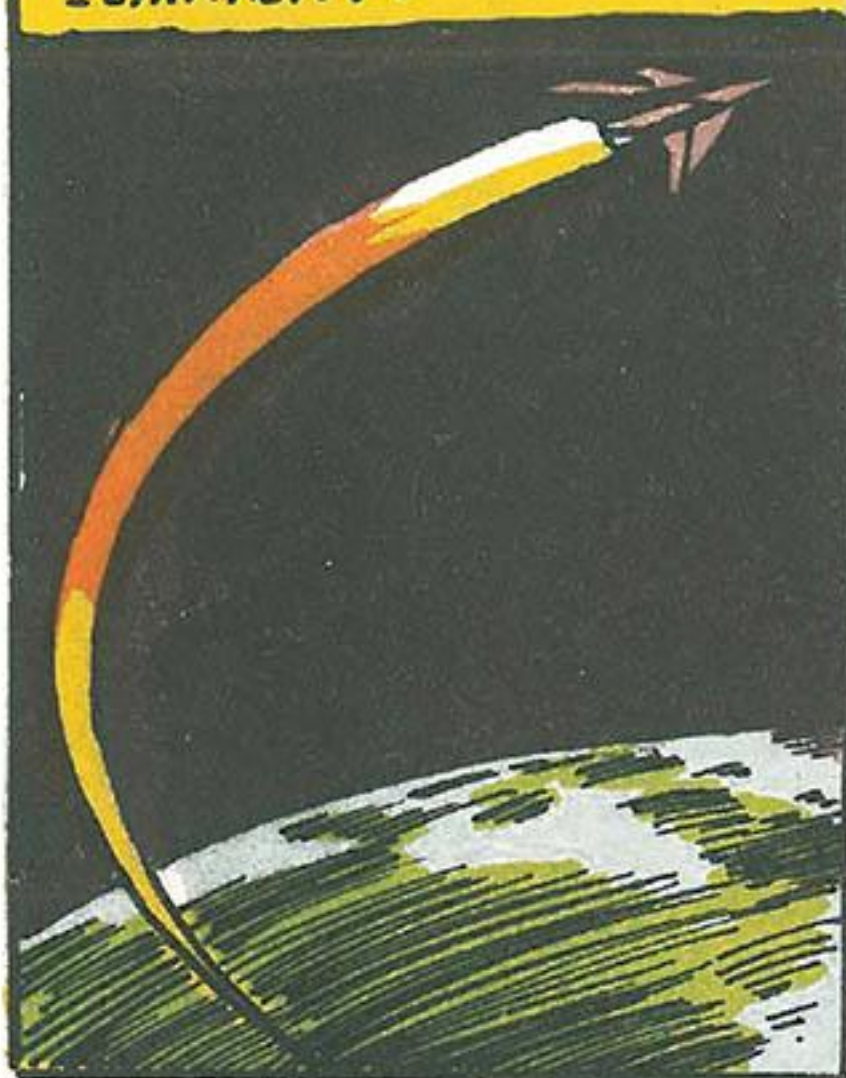
Είναί μιά περιπέτεια γεμάτη δράσι, άγωνία καί άφθονα
σπαρταριστά έπεισόδια μέ τούς δύο κωμικούς ήρωες, τήν
Χούλα καί τόν Χούπ!

Δέν πρέπει κανείς νά χάση τὸ πρῶτο τεύχος πού προ-
βλέπετε νά έξαντληθῇ τήν πρώτη κιόλας ήμέρα!

Σ.Ο.Σ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ
ΞΕΚΙΝΑΕΙ...

... ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ
ΑΠ' ΤΗ ΝΑΡΚΩΣΗ.

ΦΤΑΣΑΜΕ
ΚΙ' ΟΛΑΞΕΙΤΟ
ΦΕΓΓΑΡΙ...

ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΤΟΝ ΒΕΣΤΗΝΟ

ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ
ΓΗΙΝΟΙ! ΠΙΟ ΑΚΟ-
ΜΑ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΧΑ
ΠΕΘΑΝΕΙ...

ΘΑ-ΛΑΣ ΣΥΝΟ-
ΔΕΥΣΩ ΣΤΗ ΓΗ
ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑ
ΓΥΡΙΣΩ ΣΤΟΝ
ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΟΥ.
ΕΛΠΙΖΩ ΚΑΠΟΙΑ
ΜΕΡΑ ΝΑ ΜΑΣ
ΕΠΙΣΚΕΥΘΗΤΕ...

ΝΑΙ! ΧΑΡΙΣ
ΣΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ
ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΔΩ-
ΞΕΣ ΑΚΑΚΑΝΥ-
ΨΑΜΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ
ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗ-
ΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ.

